

# CONSELL TRIBUTARI

MEMÒRIA 2015



Ajuntament  
de Barcelona

# CONSELL TRIBUTARI

MEMÒRIA 2015



Ajuntament  
de Barcelona



---

## Composició del Consell Tributari

### President

José Antonio Pérez Torrente

### Vicepresident

Joaquim Bisbal i Méndez

### Vocals

Martín Pagonabarraga Garro

Rafael Entrena Cuesta

Emilio Álvarez Pérez

Maria Mercè Castillo Solsona

### Funcionaris adscrits

#### Secretari

Fernando Frias Valle

#### Lletrat

Joan Maria Vidal i Tió

### Personal administratiu

M. Teresa Lopezosa Alcañiz

M. Àngels Figuls Herrero (fins al setembre de 2015)

José Manuel Sánchez Paradela (fins al novembre de 2015)

M. Àngels Alsina i Ribó (des del desembre de 2015)

## Pròleg

Em complau presentar-vos la Memòria del Consell Tributari de Barcelona, l'òrgan independent especialitzat en els ingressos municipals que té com a funció principal dictaminar sobre els recursos i reclamacions interposats en matèria de tributs i preus públics que pertanyin a la Hisenda Municipal.

Es tracta, doncs, d'una important eina d'autocontrol que exerceix les seves funcions amb independència i objectivitat i que garanteix l'actuació tributària de l'administració local en benefici dels drets dels contribuents.

El Consell Tributari ha demostrat ser un instrument innovador d'indubtable utilitat en la millora de les decisions municipals en matèria tributària, el que queda acreditat per la coincidència dels seus dictàmens en més del 88% amb les propostes que formula l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona.

Al llarg del 2015 l'activitat del Consell Tributari mostra un increment d'un 15% respecte l'any anterior pel que fa a la tramitació de recursos i elaboració d'informes. Cal destacar l'augment significatiu dels expedients referits a l'impost de bens immobles, que han passat de 62 durant l'any 2014 a 245 en 2015. En canvi s'ha observat una reducció, trencant així la tendència a l'alça, de recursos relatius a l'impost sobre activitats econòmiques o els preus públics per recollida de residus comercials.

A més de felicitar el rigor i la professionalitat de les persones que integren el Consell Tributari de Barcelona vull reafirmar el compromís d'aquest govern municipal amb l'honestedat, la transparència, la rendició de comptes i el respecte a l'ordenament jurídic. Seguirem treballant per enfortir els mecanismes de control democràtic i els canals de la ciutadania per millorar l'actuació municipal en tots els àmbits

Ada Colau  
Alcaldeessa de Barcelona

## Sumari

### Les ordenances fiscals vistes a través de les reclamacions

<b>Ordenança fiscal núm. 1.1.</b>	
<b>Impost sobre béns immobles</b>	<b>9</b>
1.- Subjecte passiu	9
1.1.- Aparcaments. Transmissió de drets a l'ús i transmissió del dret d'ús.	
Transmissió de la concessió	9
2.- Exempcions	10
2.1.- Partits polítics	10
3.- Prescripció	11
3.1.- Prescripció del dret de l'Administració a determinar el deute tributari	11
4.- Devolució d'ingressos indeguts	13
4.1.- Improcedència quan l'ingrés es va efectuar en virtut de liquidacions fermes i consentides	13
5.- Constrenyiment	13
5.1.- Providència de constrenyiment. Crèdit concursal i crèdits contra la massa	13
5.2.- Motius d'impugnació de la providència de constrenyiment. Nul·litat de ple dret	15
 <b>Ordenança fiscal núm. 1.2.</b>	
<b>Impost sobre vehicles de tracció mecànica</b>	<b>17</b>
1.- Fet imposable	17
2.- Exempcions	17
3.- Subjecte passiu	17
4.- Gestió	18
 <b>Ordenança fiscal núm. 1.3.</b>	
<b>Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana</b>	<b>19</b>
1.- Legitimació	19
1.1.- Notari autoritzant de l'escriptura	19
1.2.- Aportació de branca d'activitat	19
1.3.- Resolució de compravenda	20
2.- Subjecció a l'impost	20
2.1.- Disminució de valor	20
2.2.- Tributació de llegítima hereditària	20
2.3.- Aportació de branca d'activitat	20
2.4.- Escissió de societat	21
2.5.- Tributació de crèdit concursal	21
3.- Exempcions	21
3.1.- Dació en pagament de finca hipotecada	21
3.2.- Fundació	22
3.3.- Patrimoni cultural	22
3.4.- Partit polític	22
3.5.- Consorci de la Zona Franca de Barcelona	22
4.- Bonificacions	23
4.1.- Bonificació del 95% per transmissió mortis causa d'habitatge	23
4.2.- Excepcional admissió d'autoliquidació fora de termini	23
4.3.- Aplicació de la bonificació en cas de substitució fideïcomissària	24
4.4.- Bonificació de local de negoci	24
5.- Provisió de constrenyiment	24
5.1.- En concurs	24
5.2.- Providència de constrenyiment posterior a petició de compensació	25
6.- Sancions	25
6.1.- Falta de motivació	25
6.2.- Abast de la motivació	25
6.3.- Malaltia mental	26

Ordenança fiscal núm. 1.4.	
Impost sobre activitats econòmiques	27
1.- Exempció	27
2.- Element tributari de superfície	27
3.- Gestió censal de l'IAE	28
Ordenança fiscal núm. 2.1.	
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	29
1.- Exempcions	29
Ordenança fiscal núm. 3.3.	
Taxes per serveis urbanístics	33
1. Exempcions	33
Ordenança fiscal núm. 3.10.	
Taxes per la utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis	34
1.- Fet imposable	34
2.- Falta de notificació	35
Ordenança fiscal núm. 3.16.	
Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil	37
Preus públics per la prestació del servei de recollida de residus comercials	41
1.- Quota	41
1.1.- Baixa per cessament en l'exercici de l'activitat. La quota es liquidarà segons els dies que es gaudeixi el servei. Devolució d'ingressos indeguts	41
2.- Via de constrenyiment	42
2.1.- Nul·litat: Crèdits concursals i crèdits contra la massa	42
Altres temes	43
1.- Derivació de responsabilitat	43
2.- Execució subsidiària i costes judicials	43
3.- Informes	43
3.1.- Informes sobre els projectes d'Ordenances fiscals	44
3.2.- Informe sobre exempcions de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres i la taxa per serveis urbanístics a una parròquia	44
Annex I	
Expedients tramitats	52
Annex II	
Classificació per conceptes	53
Annex III	
Gràfics	54

### Ordenança fiscal núm. 1.1. Impost sobre béns immobles

11

#### 1.- Subjecte passiu

##### 1.1.- Aparcaments. Transmissió de drets a l'ús i transmissió del dret d'ús. Transmissió de la concessió

A l'expedient 125/15, i en molts altres similars, es va emetre el següent informe:

*<<La interpretació que proposa el recurs atribueix al text un significat diferent del que resulta de la literalitat de les seves paraules. On el títol de la condició 18 diu "Transmisiones de derechos al uso de plazas de aparcamiento" interpreta que vol dir "transmisión del derecho de uso de las plazas de aparcamiento". Això implica un canvi de significació molt important. Si l'expressió "transmissió del dret d'ús" podia contenir una qualificació del dret transmès i la seva inclusió en una categoria jurídica concreta dels drets reals, en canvi, l'expressió "transmisiones de derechos al uso" trenca el vincle entre la paraula ús i la qualificació jurídica del dret que es transmet i a l'única cosa a la qual es refereix és a l'ús, entès en sentit vulgar, sense que la paraula ús influeixi en aquest cas en la qualificació jurídica de l'acte de transmissió ni del seu objecte. Parlar de drets a l'ús no especifica ni limita quin tipus de negoci jurídic pot transmetre aquest ús ni quina és la figura jurídica que empara i regula aquest ús: pot ser el lloguer, la propietat adquirida per venda, la subconcessió, la cessió de la concessió o la cessió del dret de superfície, entre d'altres. Per tant, quan l'apartat 1 de l'article 18 diu que "el concesionario podrá transmitir sus derechos a terceros ..." deixa llibertat al concessionari per determinar quin tipus de dret vol transmetre i en tot cas li dóna llibertat per transmetre la totalitat dels seus drets com a concessionari o, tal com van ser definits amb posterioritat, com a superficiari, la qual cosa vol dir transmetre la propietat d'una part indivisa de la construcció feta. L'expressió "derecho al uso" es reitera en els apartats 3 i 4 de l'article 18, en l'article 19, en l'article 20.1 i 2. Cal afegir que l'article 1281 del Codi civil disposa que "Si los términos de un contrato son claros y no dejan duda sobre la intención de los contratantes, se estará al sentido literal de sus cláusulas. Si las palabras parecieren contrarias a la intención evidente de los contratantes, prevalecerá ésta sobre aquéllas". En aquest cas, no hi ha motius per entendre que les paraules no responen a la intenció dels contractants, ja que com hem vist l'expressió drets a l'ús pot tenir un significat adient a la finalitat del contracte diferent del proposat pel recurs, significat que a més es reforça en altres clàusules, segons s'exposarà més endavant.*

*... Insisteix el recurs en l'argument de que entre les facultats del concessionari no figura la de transmetre la concessió perquè no es recull entre les facultats de l'adjudicatària en l'article 22. Aquesta declaració no és necessària, perquè reiteraria la previsió de l'article 18.1, segons el qual "el concesionario podrá transmitir sus derechos a terceros..." És cert que en la lletra a) de l'article 22 es preveu que l'adjudicatari té dret a "percibir el importe de la transmisión del derecho de uso de las plazas de aparcamiento a los interesados", però d'aquesta expressió no es pot extraure la conclusió de que l'única transmissió possible és la del dret d'us, perquè és l'única vegada que és utilitzada en el plec front l'habitual i reiterada de dret o drets a l'ús. D'altra banda no té sentit que si el plec autoritza*

*a transmetre el dret a l'ús hagi de preveure expressament que l'adjudicatari té dret a percebre'n l'import. Sembla pel contrari, que el que s'està autoritzant en aquest cas no és la cessió de la concessió, sinó la cessió de l'ús per títol diferent del de transmissió del total dret, como podria ser la constitució d'un arrendament, sense pèrdua de titularitat per l'adjudicatari.*

*En contra del que es sosté en el recurs, els articles 23 i 24 marquen amb tota claredat la distinció entre el concessionari en l'origen i els concessionaris derivats de l'adquisició d'aquell. És altament significatiu que els articles 22 i 23 tinguin per títol "derechos del adjudicatario" y "obligaciones del adjudicatario" i els articles 24 i 25 tinguin per títol "derechos del usuario-concesionario" i "obligaciones del usuario-concesionario". La dualitat de qualificacions "adjudicatari" i "usuari-concesionario" posa de manifest que tenen per destinatari subjectes diferents. Els articles 22 i 23 regulen relacions en les quals està implicat l'adjudicatari del concurs convocat per a la construcció i explotació de l'aparcament. Els articles 24 i 25 regulen relacions en les quals estan implicats els adquirents dels drets de l'adjudicatari. I en quant a aquests és important destacar que el plec no s'hi refereix només con a "usuarios", sinó com a "usuarios-concesionarios", amb la qual cosa el propi plec de condicions posa de manifest que la transmissió del dret a l'ús suposa la transmissió del dret de concessió per parts indivises o, tal com va ser qualificat pel Registrador de la Propietat, del dret del superficiari per parts indivises. La lletra b) de l'article 24 ratifica que per al Plec no hi ha dubte de la qualificació jurídica del dret de l'usuari com a concessional, quan autoritza els usuarios-concesionarios a "transmitir su derecho concesional a otra persona...">>*

## 2.- Exempcions

### 2.1.- Partits polítics

En informe de 16 de desembre de 2015, recaigut a l'expedient 448/15, es segueix la línia establerta en anterior informe de 25 de juny de 2012, emès a l'expedient 75/12, en el sentit d'entendre que els partits polítics no estan exempts del pagament de l'IBI. Els raonaments fonamentals són els següents:

*<<L'article 9 de la Llei Orgànica 8/2007, disposa: "El presente título tiene por objeto regular el régimen tributario de los partidos políticos, así como el aplicable a las cuotas, aportaciones y donaciones efectuadas por personas físicas para contribuir a su financiación". El Títol a què fa referència és el Títol III "Régimen tributario". Aquest Títol comprén dos Capítols: El Capítol Primer es titula "Régimen tributario de los partidos políticos" i es limita a regular les rendes exemptes per Impost de Societats i la quota impositiva de les rendes no exemptes per aquest Impost, sense cap referència a cap altre Impost. El Capítol Segon es titula "Régimen tributario de las cuotas, aportaciones y donaciones efectuadas a partidos políticos" i afecta, lògicament, no la tributació dels partits polítics, sinó la tributació de les persones que contribueixen a llur finançament, mitjançant contribucions o donacions. Convé fer esment que la Llei Orgànica 3/2015, de 30 de març va modificar els articles d'aquest Títol, no per ampliar el seu abast, sinó per eliminar els beneficis fiscals de les aportacions de persones jurídiques, tant en la vessant de l'exempció de l'Impost de Societats que han de*



*satisfer els partits polítics, com des de la vessant dels beneficis anteriorment reconeguts a l'entitat aportant. Per tant, aquesta Llei Orgànica de modificació és més restrictiva que l'original. D'altra banda, no considerarà necessari modificar l'apartat 2 de l'article 9, del qual fa derivar la recurrent la seva pretensió.*

**Quart.-** *L'apartat 2 de l'article 9 de la Llei 8/2007 disposa: "En lo no previsto en este título se aplicarán las normas tributarias generales y en particular, las previstas para las entidades sin fines lucrativos". S'ha d'observar que no estableix expressament que seran aplicables els beneficis fiscals establerts per a les entitats sense afany de lucre, sinó que fa referència a les normes tributàries generals i, en particular a les previstes per a entitats sense afany de lucre. La interpretació de que aquesta expressió remet sense més a la Llei 49/2002 té l'inconvenient que les "normas tributarias generales" no són la Llei 49/2002 i que aquestes normes generals no reconeixen cap exempció. Per tant, la referència conjunta a les normes generals i a les pròpies de les entitats sense afany de lucre és contradictòria si es pretén donar-li una interpretació de dret substantiu, perquè les generals no donen cap exempció i les particulars aparentment si. Aquesta contradicció no es salva argumentant que una cosa és la regulació general i una altra la particular perquè si entre el general i el particular no hi ha una coincidència mínima vol dir que responen a categories diferents i incompatibles. Una cosa no pot ser particular d'una altra si la particular no es pot encabir d'alguna manera en la general. L'article 62 del Text Refós de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals no conté cap exempció subjectiva com no sigui la reconeguda a la Creu Roja Espanyola. Per tant, no es pot considerar que en aquest aspecte la normativa sobre entitats sense afany de lucre sigui una aplicació particular de cap legislació general. Hi ha doncs manca de relació des del punt de vista substantiu entre l'esmentada norma del text refós de la Llei de les Hisendes Locals i la nova Llei reguladora de les entitats sense afany de lucre. Aquesta darrera no és un aspecte particular d'aquella. Aquesta aparent manca de relació entre les normatives s'esvaeix en canvi si es considera que la remissió de l'article 9.2 de la Llei 8 /2007 no es fa a la regulació substantiva de l'Impost, sinó només a les normes generals procedimentals que regulen els requisits per gaudir dels beneficis fiscals, com són el règim de declaracions i de sol·licituds d'aplicació del règim establert. En aquest sentit no hi ha incompatibilitat sinó complementarietat. Per tant, aquest Consell Tributari entén que en dret no cap admetre la interpretació que la recurrent fa de l'article 9.2 de la Llei 8/2007>>*

### 3.- Prescripció

#### 3.1.- Prescripció del dret de l'Administració a determinar el deute tributari

A l'expedient 338/14 s'emet a 2 de febrer de 2015, el següent informe, la línia argumental del qual va ser seguida en sengles informes recaiguts en els expedients 339/14, 340/14 i 346/14.

<< **Segon.** - A fi de procedir de forma lògica a la resolució d'aquest recurs cal examinar en primer lloc l'al·legació del recurrent relativa a la prescripció del dret de l'Administració per determinar el deute tributari mitjançant liquidació.

Com és sabut, de conformitat a l'article 66 de la LGT, aquest dret a liquidar prescriu en el termini de quatre anys. No obstant l'article 68 de la mateixa LGT disposa que aquest termini de prescripció resulta interromput, entre altres causes, *“por cualquier acción de la Administración tributaria, realizada con conocimiento formal del obligado tributario, conducente al reconocimiento, regularización, comprobación, inspección, aseguramiento y liquidación de todos o parte de los elementos de la obligación tributaria que proceda, aunque la acción se dirija inicialmente a una obligación tributaria distinta como consecuencia de la incorrecta declaración del obligado tributario.”*

*Doncs bé, precisament aquí, el 5 d' abril de 2012 es va produir una interrupció del termini indicat de prescripció del dret de l'Administració a liquidar l' impost que ens ocupa.*

*En efecte, en aquesta data , i per tal de regularitzar un dels elements essencials de l'obligació tributària -el valor cadastral, que, en virtut de l'article 65 del TRLRHL, constitueix la base imposable de l'IBI- va ser notificat de forma eficaç l'inici del procediment corresponent.*

*Aquest procediment de regularització no va ser dut a terme exclusivament per l'Administració cadastral, com seria l'habitual a la vista de l'article 65 del TRLRHL esmentat i dels articles 19 i ss. del Text refós de la Llei del cadastre immobiliari, sinó que les “actuacions inspectores d'investigació” es van efectuar conjuntament per aquesta Administració i l'Administració tributària municipal, a l'empara del que preveu l'article 21.2 del Text refós esmentat i en virtut del conveni que per a aquest període tenien subscrit ambdues administracions.*

*Aquesta actuació conjunta fa rellevant, òbviament, la intervenció de l'Administració tributària, la presència de la qual és determinant a l'efecte d'interrupció del termini de prescripció, com s'observa en els termes de l'article 68 de la LGT citat. A més, convé recordar que en el propi text de l'acte d'inici de les actuacions inspectores s'indicava clarament aquest efecte d'interrupció, amb cita expressa dels articles 68 i 189 de la LGT; acte d'inici que, d'altra banda, va cobrar plena eficàcia sense que el recurrent al·legués res en contra.*

*I tot això sense perjudici de la pròpia estructura complexa d'aquest impost, l'IBI, i de la seva gestió, que fa que depenguin íntimament els actes dictats per l'Administració tributària municipal -competent per a la seva liquidació, d'acord amb l'article 77 del TRLRHL- dels dictats per l'Administració General de l'Estat, la Gerència Regional del Cadastre corresponent -els relatius a la fixació del valor cadastral, base imposable de l'impost com hem recordat-. En aquest sentit s'ha pronunciat el Tribunal Económico-administratiu Municipal de Madrid, en la seva resolució de 9 de juliol de 2009, reconeixent efectes d'interrupció de la prescripció del dret de l'Administració a liquidar, a actes anàlegs al que és objecte d'aquest informe.*

*Doncs bé, si això és així, el dret a liquidar l'IBI meritat l'1 de gener de 2009, i igualment el meritat l'any següent, no haurien prescrit, ja que la interrupció del termini de prescripció d'aquest dret es va produir el 5 de abril de 2012, amb la notificació eficaç de l'acte d'inici de les actuacions inspectores conjuntes, i una vegada efectuada la revisió del valor cadastral corresponent, oportunament notificada, l'IMH de l'Ajuntament de Barcelona va procedir a la seva liquidació el 24 de febrer de 2014.*

*Tercer.- Quant a l'al·legació del recurrent que l'exigència de l'impost en relació amb aquests immobles ha de produir des del 2012 en endavant, ja que va ser al 2011 quan es va procedir a donar-se d'alta en el Cadastre, assignant-li una referència i valor cadastral, la mateixa ha de desestimar-se.*

*I és que l'article 20.2 del RDLeg 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós del Cadastre Immobiliari és clar en determinar que "la incorporación en el Catastro Inmobiliario de bienes inmuebles o la modificación de su descripción por virtud de actuaciones inspectoras surtirán efectos desde el día siguiente a aquel en que se produjo el hecho, acto o negocio a que se refieren dichas actuaciones (...)."*

*En el present cas, la data d'alteració cadastral produïda per l'alta dels dos immobles objecte del present expedient és del dia 20 de gener de 2003, per la qual cosa l'impost sobre aquests dos immobles resulta exigible des de l'1 de gener de 2004, d'acord amb l'art. 75.3 del RDLeg 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la llei reguladora de les hisendes locals>>*

---

#### 4.- Devolució d'ingressos indeguts

##### 4.1.- Improcedència quan l'ingrés es va efectuar en virtut de liquidacions fermes i consentides

En informe de 2 de març de 2015, recaigut a l'expedient 295/14, el Consell aplica, una vegada més, la doctrina jurisprudencial en virtut de la qual el procediment de devolució d'ingressos indeguts no es pot utilitzar per plantejar la disconformitat jurídica amb liquidacions que han estat fermes i consentides, al manifestar-se com segueix:

*<<.... s'ha de portar a col·lació que l'art. 221.3 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, estableix que "cuando el acto de aplicación de los tributos o de imposición de sanciones en virtud del cual se realizó el ingreso indebido hubiera adquirido firmeza, únicamente se podrá solicitar la devolución del mismo instando o promoviendo la revisión del acto mediante alguno de los procedimientos especiales de revisión establecidos en los párrafos a), c) y d) del artículo 216 y mediante el recurso extraordinario de revisión regulado en el artículo 244 de esta Ley". No es pot, doncs, instrumentalitzar el procediment de devolució d'ingressos indeguts per plantejar, de forma indirecta, la revisió d'un acte administratiu que ha esdevingut ferm, no podent, per tant, admetre el reconeixement del dret a la devolució d'ingressos indeguts que es pretén per la recurrent>>*

---

#### 5.- Constrenyiment

##### 5.1.- Providència de constrenyiment. Crèdit concursal i crèdits contra la massa

D'acord amb la distinció entre crèdit concursal i crèdits contra la massa, el Consell anul·la una providència de constrenyiment en informe de 20 de juliol de 2015 emès a l'expedient 338/15, la tesis del qual va ser seguida en sengles informes recaiguts en els expedients 339 y 340 ambdós del 2015.

*<<D'entrada és precís destacar que el crèdit que ostenta la hisenda municipal pel IBI que ens ocupa no és, com sosté la recurrent contra tota evidència, un crèdit concursal, sinó un crèdit dels denominats "contra la massa". La raó és obvia:*

*aquest crèdit va néixer l'1 de gener de 2013 (arg. ex article 75 del TRLRHL), i donat que el concurs voluntari de la recurrent havia estat declarat el 3 de juny de 2010, s'ha de reputar d'aquesta manera, crèdit contra la massa, a la vista del que disposa l'article 84.2.10è de la LC.*

*Els crèdits contra la massa, com és sabut, no són crèdits concursals. Figuren en relació separada de la llista de creditors, si en el moment de confeccionar aquesta llista ja s'han meritat. Tanmateix el que és essencial dels crèdits contra la massa és que, com disposava l'article 154.2 de la LC en la seva redacció originària, i disposa ara l'article 84.3 de la mateixa (després de la reforma efectuada per la Llei 38/2011, de 10 d'octubre), són crèdits que s'han de satisfer "a sus respectivos vencimientos", tret que s'hagi manifestat –la qual cosa no consta que aquí hagi succeït– la insuficiència de la massa activa per al pagament dels mateixos (article 176 bis de la LC), i, sens dubte, sense que en res els afecti al disposat a l'article 97 de la LC en relació a la comunicació de crèdits.*

*La prohibició de dur a terme execucions separades al marge del concurs, pendent aquest, que arranca de l'article 55 de la LC, té una excepció en relació als crèdits garantits amb garantia real sobre béns no necessaris per a la continuïtat de l'activitat professional o empresarial del deutor (article 56 de la LC); i també semblava tenir una altra excepció en relació al règim de satisfacció dels crèdits contra la massa.*

*En efecte, l'article 154.2 de la LC ja establí originàriament la possibilitat d'iniciar execucions separades en el si del concurs per fer efectius els crèdits contra la massa una vegada aprovat el conveni, s'obrí la liquidació o hagués transcorregut un any des de la declaració de concurs sense que s'hagués produït cap d'aquests actes. L'esmentada Llei 38/2011 va desplaçar el contingut d'aquest segon apartat de l'article 154 de la LC, a l'apartat 4 de l'article 84 de la LC, amb el no insignificant afegit de referir-se des de llavors expressament al possible exercici de "las ejecuciones judiciales o administrativas".*

*Aquesta mateixa Llei 38/2001 va reformar també la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (d'ara endavant LGT), en el sentit de disposar a l'article 164.2 per als crèdits tributaris que "[e]n caso de concurso de acreedores se aplicará lo dispuesto en la Ley 22/2003, de 9 de julio, Concursal y, en su caso, en la Ley General Presupuestaria, sin que ello impida que se dicte la correspondiente providencia de apremio y se devenguen los recargos del período ejecutivo si se dieran las condiciones para ello con anterioridad a la fecha de declaración del concurso o bien se trate de créditos contra la masa".*

*Tot això, com dèiem, feia pensar en una excepció a la prohibició de dur a terme execucions separades en el si del concurs com a singularitat del règim dels crèdits contra la massa donada, precisament, la seva naturalesa "no concursal".*

*Tanmateix, com ja hem avançat, el Tribunal Suprem en la sentència de la sala civil de 12 de desembre de 2014, ha efectuat la desactivació pura i simple del que estableix l'article 84.4 de la Llei concursal per entendre que contradiu els principis bàsics que conformen el concurs de creditors.*

*Aquesta sentència, que ha estat seguida per la STS de 18 de febrer de 2015, declara, malgrat l'article 84.4 de la LC, la impossibilitat d'iniciar execucions separades de qualsevol mena contra la massa ja que amb elles es contradiria "el carácter universal que supone la liquidación concursal, cuyas únicas*

*excepciones lógicas vienen determinadas por las ejecuciones de garantías reales, que por otra parte, si no se iniciaron antes de la apertura de la fase de liquidación, ya no podrán hacerse al margen de la liquidación concursal”, afegint que els creditors de crèdits contra la massa “lo que deberán hacer es instar su pago dentro de la liquidación, de acuerdo con las reglas del artículo 154 de la Ley concursal, y sin necesidad de instar otra ejecución dentro de la ejecución universal ni acudir al apremio administrativo”.*

*En resum, els crèdits relatius a l'IBI que l'Administració tributària municipal ha pretès executar aquí mitjançant la providència de constrenyiment impugnada, són crèdits contra la massa en el concurs de “FPI, SL”, que els administradors concursals haurien d'haver satisfet a la data del seu venciment, sense interposar cap obstacle tret de, en el seu cas, l'ordre de pagament derivat del que disposa l'article 176 bis de la LC per al supòsit d'insuficiència de massa activa que, no obstant, no s'ha acreditat en aquest expedient.*

*Una altre cosa és que, de conformitat amb la doctrina legal assenyalada, davant l'incompliment d'aquesta obligació tributària, i malgrat al disposat als articles 84.4 de la LC i 164.2 de la LGT, no hagi resultat pertinent exigir la seva satisfacció en execució separada pel procediment de constrenyiment, havent d'instar el seu pagament, en canvi, com diu el Tribunal Suprem, dintre de la liquidació>>*

## 5.2.- Motius d'impugnació de la providència de constrenyiment. Nul·litat de ple dret

A l'expedient 100/15, seguint la pauta establerta reiteradament pel Consell en informes anteriors s'admet la impugnació de la providència de constrenyiment en supòsits de nul·litat de ple dret, amb una interpretació àmplia dels arts. 167.3 i 170.3 de la Llei general tributària, raonant en els següents termes:

*<<L'article 167.3 de la LGT, determina que contra la providència de constrenyiment, només seran admissibles els següents motius d'oposició: a) Extinció total del deute o prescripció del dret a exigir el pagament; b) Sol·licitud d'ajornament, fraccionament o compensació en període voluntari i altres causes de suspensió del procediment de recaptació; c) Falta de notificació de la liquidació; d) Anul·lació de la liquidació; e) Error o omissió en el contingut en la providència de constrenyiment que impedeixi la identificació del deutor o del deute constret.*

*Per la seva banda, l'art. 170-3 de la mateixa Llei, estableix que contra la diligència d'embargament, només seran admissibles els següents motius d'oposició: a) Extinció del deute o prescripció del dret a exigir el pagament; b) Falta de notificació de la providència de constrenyiment; c) Incompliment de les normes reguladores de l'embargament contingudes en aquesta Llei; d) Suspensió del procediment de recaptació.*

*No obstant això, existeix una línia jurisprudencial, reiteradament aplicada pel Consell Tributari, que admet la procedència d'examinar en aquesta instància la concurrència dels pressupòsits materials i jurídics de la via de constrenyiment, referint-se concretament, i sense perjudici de la necessitat d'examinar les circumstàncies que concorren en cada cas, a supòsits de nul·litat de ple dret de les liquidacions constretes i fins i tot a alguns de la seva anul·labilitat, com són*



*l'absència de fet imposable, l'aplicació de la via de constrenyiment a qui no té la condició de subjecte passiu, o la inexistència d'obligació tributària, els quals es considera poden ser reconduïbles a alguns dels motius taxats previstos en els esmentats articles per mantenir amb ells un fonament idèntic o concurrent. Així, entre d'altres –per citar-ne algunes–, les sentències del Tribunal Suprem de 16 de maig de 1991, 20 de juny de 1995 o 23 de març de 2002.*

*En el supòsit aquí plantejat, aquesta línia jurisdiccional ha de ser objecte d'aplicació amb aquells càrrecs relatius a l'IBI dels exercicis en els quals ha quedat acreditat que el recurrent no era subjecte passiu per haver transmès els immobles amb anterioritat a la meritació...>>*

### 1.- Fet imposable

Segons l'art. 92.1 i 2 del TRLRHL, l'impost sobre vehicles de tracció mecànica és un tribut directe que grava la titularitat dels vehicles d'aquesta naturalesa, aptes per a circular per les vies públiques, qualsevol que sigui la seva classe i categoria; es considera apte per la circulació, el vehicle que estigui matriculat als registres públics corresponents mentre no hagi causat baixa en aquests.

Amb base en aquest precepte, la proposta relativa a l'*expedient 381/15* confirma la liquidació per l'impost sobre vehicles de tracció mecànica girada a l'interessat per l'exercici de 2012, en considerar irrelevants les circumstàncies personals al·legades i atenent tant a la dada de que el vehicle estava matriculat al registre corresponent a nom de l'interessat com la manca d'acreditació del desballestament al·legat. Tanmateix, d'acord amb allò que disposa l'art. 89.1 de la Llei 30/1992, es proposa anul·lar la provisió de constrenyiment dictada per la manca de pagament, en període voluntari, de les liquidacions corresponents als exercicis 2008 a 2013, donat que no consta que es notifiqués personalment al subjecte passiu la liquidació relativa a l'alta de l'impost.

---

### 2.- Exempcions

L'art. 93.1.e) del TRLRHL disposa que estan exempts de tributar per l'impost sobre vehicles de tracció mecànica "*los vehículos matriculados a nombre de minusválidos para su uso exclusivo*" i estableix que "*se considerarán personas con minusvalía quienes tengan esta condición legal en grado igual o superior al 33 por ciento*". D'acord amb el que estableix aquest article, la proposta relativa a l'*expedient 318/15* desestima un recurs interposat contra una resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda basant-se en el fet de que el vehicle no estava matriculat a nom de la interessada -que era qui tenia la condició de persona amb discapacitat- sinó que ho estava a nom del seu cònjuge. Així mateix, la proposta desestima l'al·legació de què el vehicle va ser comprat per la societat de guany, constituïda per la interessada i el seu cònjuge, pel transport de la interessada, tot posant de manifest que, per a poder gaudir de l'exempció, el TRLRHL exigeix que el vehicle sigui tant de titularitat exclusiva com d'ús exclusiu per la persona amb discapacitat.

Per la seva part, la proposta corresponent a l'*expedient 320/15* reconeix a la interessada l'exempció per discapacitat prevista a l'art. 93.1.e) del TRLRHL, amb efectes d'1 de gener de 2014, amb base en el fet de què s'aporta una còpia de la resolució dictada el 22 de juny de 2010 pel servei d'atenció a las persones del Barcelonès del departament d'acció social i ciutadania de la Generalitat en la que es revisà el grau de disminució de la interessada i s'acordà reconèixer-li un grau de disminució del 37%, amb efectes del 20 de març de 2008.

---

### 3.- Subjecte passiu

L'art. 94 del TRLRHL estableix que són subjectes passius de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica les persones físiques o jurídiques i les entitats a que fa referència l'art.

35.4 de la Llei general tributària, a nom de les quals consti el vehicle al permís de circulació. Per la seva part, l'art. 96.1 i 2 del TRLRHL determina que el període impositiu del dit impost coincideix amb l'any natural, llevat en el cas de primera adquisició dels vehicles i que la seva meritació es produeix el primer dia del període impositiu.

Amb base en aquests preceptes, la proposta relativa a l'*expedient 19/15* confirma una resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda argumentant que la interessada va ser subjecte passiu de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica pel període impositiu de 2002, ja que va ser titular del vehicle fins al 25 de juliol de 2002, data en la que consta transmès a un nou titular. Per la seva part, a la proposta corresponent a l'*expedient 112/15*, es confirma la liquidació en concepte d'impost sobre vehicles de tracció mecànica recorreguda, amb base en que es constata que la interessada no s'havia donat de baixa del registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit i que no s'acredita el desballestament al·legat.

---

#### 4.- Gestió

L'art. 97 del TRLRHL determina que la gestió, liquidació, inspecció i recaptació de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica així com la revisió dels actes dictats en via de gestió tributària del dit impost correspon a l'ajuntament del domicili que consti al permís de circulació del vehicle. Aquesta previsió pot donar lloc a situacions de descoordinació administrativa quan es produeixin canvis de domicili del titular d'un vehicle que, per qualsevol motiu, no es reflecteixin al permís de circulació, la qual cosa pot originar supòsits de doble imposició pel contribuent.

Doncs bé, la proposta corresponent a l'*expedient 382/15* proposa anul·lar la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda i la provisió de constrenyiment impugnades referents a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, exercicis 2007 a 2010, amb base en la interpretació de l'art. 98 de la LHL –actual art. 97 del TRLRHL– majoritàriament expressada per la jurisprudència (per totes, STSJ de Catalunya núm. 293/2003, de 24 de febrer –JUR\2003\222140–; STSJ de Madrid núm. 134/2000, de 9 de febrer –JT\2000\1055–; STSJ de Castilla y León (Burgos) núm. 169/2000, de 4 d'abril –JT\2000\622– i STSJ de Múrcia núm. 174/2000, de 6 de març, JT\2000\769), i tenint en compte que el domicili de matriculació del vehicle es troba a Lleida i que les quotes de l'impost corresponents als exercicis de referència ja es van satisfer a l'ajuntament de Lleida.

## 1.- Legitimació

En l'exercici comentat es van produir diversos supòsits en els que es va haver d'examinar la legitimació dels recurrents. Es recullen a continuació:

### 1.1.- Notari autoritzant de l'escriptura

A l'expedient 40/15 el notari autoritzant de l'escriptura, que s'havia encarregat de tramitar l'autoliquidació, va sol·licitar que se li donés vista de l'expedient per poder al·legar en contra de la sanció imposada, justificant el seu interès en que el seu client li reclamava el pagament de la sanció tributària que pogués imposar-se en el procediment.

El Consell va denegar la legitimació per tres motius. El primer, purament formal, era que l'escrit s'havia presentat fora del termini d'al·legacions i això no permetia retrocedir en el procediment, ja que el tràmit d'audiència té un terme prefixat en l'article 84.2 de la Llei 30/1992, supletòria de la general tributària, i no pot ser obert de nou.

Quant a la naturalesa de l'interès que eventualment permetés la personació en el procediment, el Consell parteix de la constatació de què el notari no és un obligat tributari, si bé accepta que la Llei 30/1992 preveu que persones alienes a la relació però afectades per aquesta puguin intervenir en el procediment, cas en el qual podria trobar-se aquest interessat, ja que el seu patrimoni es podria veure afectat per la reclamació de responsabilitat contractual; també l'art. 232 LGT permet comparèixer en el procediment econòmic administratiu a aquells "*cuyos intereses legítimos resulten afectados*" per la resolució de procediment. No obstant les anteriors consideracions, l'informe puntualitza que perquè el concepte sigui rellevant no pot prescindir-se del fet que la causa desencadenant de l'afectació ha de ser necessàriament el resultat del procediment corresponent o, en altres termes, l'afectació a l'interès del subjecte involucrat ha de provenir de la relació jurídica amb l'Administració pública o ha d'estar emmarcada en ella. No es dona aquesta circumstància en el cas examinat, doncs l'afectació al patrimoni del recurrent no resideix en la relació administrativa que ha comportat la sanció imposada a l'obligat tributari, sinó a la relació amb el seu client i en la diligència que hagi posat a la tasca duta a terme, la qual cosa només pot ser ventilada en un procediment civil de reclamació de danys.

El tercer motiu és que atès que el Notari no és titular de la relació jurídica tributària no se l'hi pot reconèixer un interès que sigui diferent al de l'obligat tributari, ja que atribuiria al Notari un poder de disposició sobre la relació de què manca, i que en aquest cas seria contradictori amb els interessos de l'obligat tributari, ja que aquest havia obtingut la reducció del 25% prevista a l'article 188.3 LGT per no haver presentat recurs o reclamació.

### 1.2.- Aportació de branca d'activitat

En l'expedient 58/15 entre altres qüestions, el Consell es va plantejar qui era el legitimat per recórrer contra una resolució del gerent denegatòria de la no subjecció a l'aportació d'una branca d'activitat a una societat. El recurs va ser plantejat per la societat que va rebre l'aportació, però l'obligat tributari, al tractar-se d'un negoci de

caràcter oneros, era l'aportant. El Consell va atendre al fet que la societat tenia com a únic accionista i administrador a l'aportant i va aplicar criteris antiformalistes i d'afavorir l'exercici d'accions per no admetre el recurs per falta de legitimació.

### 1.3.- Resolució de compravenda

Una compravenda va ser deixada sense efecte per acord transaccional, en el qual els compradors de la finca van retransmetre la seva propietat a la societat venedora. Aquesta va sol·licitar la no subjecció a l'impost. Cal aclarir que el motiu de la transacció va ser la il·legalitat urbanística de l'habitatge venut, però no va existir resolució judicial que així ho declarés. Ja que la transmissió s'havia realitzat pels compradors, es va denegar per falta de legitimació la sol·licitud de la venedora que es declarés exempta la transmissió. És cert que en l'escriptura transaccional aquesta es feia càrrec de tots els impostos originats amb motiu de la transmissió, però el Consell va entendre que aquest era un pacte civil que no vinculava a l'Administració de conformitat amb l'article 17.4 LGT i va desestimar el recurs (exp. 312/15).

---

## 2.- Subjecció a l'Impost

### 2.1.- Disminució de valor

Han estat diversos els recursos que han plantejat d'una o altra manera (inconstitucionalitat, manca d'objecte, manca de base) el fet que al·legaven que entre el moment de l'adquisició i el de la transmissió s'havia produït una disminució del valor del terreny, per la qual cosa no procedia l'exacció de l'impost (expedients 294/14, 14/15, 88/15). El Consell Tributari ha mantingut sempre el criteri que és obligació de l'Ajuntament complir el que disposa l'article 107 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, d'acord amb el qual el valor del terreny en el moment de la meritació serà el que tinguin determinat en aquell moment a efectes de l'impost sobre béns immobles, sense que estigui autoritzat a utilitzar altres sistemes o criteris de comprovació.

### 2.2.- Tributació de la llegítima hereditària

Com aquest Consell ve entenent reiteradament, l'atribució de llegítima en testament sense específica atribució de béns, és a dir, l'anomenat llegat simple de llegítima, no té en dret català valor d'atribució patrimonial de part de l'herència, ja que atribueix al legitimari un simple dret de crèdit. Per tant, no procedeix liquidar al legitimari per transmissió hereditària. Ara bé, si l'hereu decideix pagar en immobles la llegítima aquest és un negoci nou, de caràcter oneros, doncs es realitza en pagament de deute, que origina una nova meritació de l'impost a càrrec de l'hereu. D'acord amb aquest criteri es van resoldre els expedients 351/14 i 355/15.

### 2.3.- Aportació de branca d'activitat

A l'expedient 58/15, abans esmentat, un particular va aportar a una societat limitada, de la qual era l'únic soci, un conjunt d'immobles. En la tramitació del recurs es va comprovar que l'interessat desenvolupava l'activitat en un local destinat exclusivament a la gestió, comptava amb diversos empleats subjectes a contracte laboral, pel que



complia els requisits que estableix l'article 27.2 de la Llei 35/2006, de 28 de novembre perquè tal activitat d'arrendament pugui ser considerada com una activitat econòmica. A més portava la seva comptabilitat d'acord amb el Codi de comerç, per tot això, es va proposar estimar el seu recurs.

#### 2.4.- Escissió de societat

L'article 83.3 del Text refós de la Llei de l'impost de societats que contempla l'escissió de societat com supòsit de no subjecció a l'Impost defineix aquella de la següent manera: *"tendrá la consideración de aportación no dineraria de rama de actividad la operación por la cual una entidad aporta, sin ser disuelta, a otra entidad de nueva creación o ya existente la totalidad o una o más ramas de actividad, recibiendo a cambio valores representativos del capital social de la entidad adquirente"*. En el cas examinat a l'expedient 52/14 no es donaven aquestes circumstàncies, perquè es tractava d'una reducció de capital amb restitució d'aportacions a una societat que era accionista de la que reduïa el seu capital. Es tractava, doncs, d'un supòsit subjecte a l'Impost.

#### 2.5.- Tributació de crèdit concursal

Una societat declarada en concurs voluntari va al·legar en el seu recurs d'alçada que els deutes liquidats constitueixen crèdits concursals subordinats i s'havien d'ajustar a la proposta de conveni aprovada judicialment. El Consell va puntualitzar que l'esmentada proposta de conveni aprovada establia un quitament del 80% dels crèdits ordinaris, subordinats i dels privilegiats adherits al conveni, més una espera d'onze anys els extrems de la qual no fan al cas. En contra de la tesi de la recurrent, el Consell no va admetre que tot el crèdit liquidat pogués considerar-se subordinat, a la vista de l'article 87.2 de la Llei concursal. D'acord amb l'article 91 de l'esmentada Llei, fins al 50% del seu import s'ha de considerar crèdit amb privilegi general, mentre que el cinquanta per cent restant s'ha de considerar crèdit ordinari. Els efectes del conveni sobre aquests crèdits són diferents en cada cas. Els crèdits privilegiats només queden subjectes al conveni si haguessin votat a favor de la proposta (art.134.2 LC). Els crèdits ordinaris i subordinats queden sotmesos al conveni, en els termes de l'art.134.1 LC. Així doncs, el cinquanta per cent havia de ser satisfet en període voluntari sense quitament ni espera de cap mena i el crèdit ordinari es subjecta al quitament i l'espera acordats. Pel que fa als interessos, tema sobre el qual també versava el recurs, l'informe va recordar que l'article 59.1 LC suspèn la meritació d'interessos des de la declaració de concurs, però es reprenen a partir de l'aprovació judicial del conveni, segons es desprèn de l'article 133.2 de la pròpia Llei; ara bé aquest deute d'interessos s'assimila als crèdits subordinats, i a les seves regles de quitament i espera (exp. 22/15).

### 3.- Exempcions

#### 3.1.- Dació en pagament de finca hipotecada

En els expedients 418/15 i 419/15 es va pretendre l'exempció a l'empara de l'article 123, 1, c) del Text Refós introduït pel RDL 8/2014, modificat per la Llei 18/2014 de 15 d'octubre. Es va denegar la petició, entre d'altres motius que no fan al cas, perquè els peticionaris no estaven empadronats al local objecte de dació en pagament i no

justificaven que es tractés del seu habitatge habitual, que és requisit establert a la llei per reconèixer l'exempció.

### 3.2.- Fundació

Es va proposar desestimar la sol·licitud d'exempció d'una fundació per l'adquisició mortis causa d'un edifici, ja que en el moment de l'adquisició no havia optat pel règim especial previst en la Llei 49/2002, de règim fiscal de les entitats sense ànim de lucre (exp. 325/14).

### 3.3.- Patrimoni cultural

En l'expedient 435/15 es va proposar desestimar una sol·licitud d'exempció que tenia per objecte la transmissió d'un immoble declarat bé cultural d'interès local. L'article 195.1.b) del Text refós de les hisendes locals reconeix sota certes condicions l'exempció als béns declarats individualment com d'interès cultural, la qual cosa suposa una tramitació especial que conclou per Decret del Govern, cosa que no succeïa en aquest cas. Cal puntualitzar que el Consell reconeix també aquesta exempció a la categoria equivalent regulada en la Llei 16/1985 del Parlament de Catalunya, de patrimoni cultural català.

### 3.4.- Partit polític

Un partit polític sol·licita l'exempció de l'impost per la venda de diversos immobles de la seva propietat (exp. 449/15). Coincidint amb el criteri que ja va manifestar a l'expedient 75/12, el Consell va proposar desestimar el recurs. El Títol III de la Llei orgànica 8/2007 distingeix en el seu Capítol primer el règim tributari dels partits polítics, que regula la seva tributació per impost sobre societats i en el seu Capítol II el règim tributari de les quotes, aportacions i donacions efectuades a partits polítics. A l'apartat 2 de l'article 9 de la Llei orgànica 8/2007 disposa: *"En lo no previsto en este título se aplicarán las normas tributarias generales y en particular, las previstas para entidades sin fines lucrativos"* El Consell va entendre que no hi havia normes generals que regulessin cap exempció als partits polítics i que pel que fa a l'aparent remissió a la llei d'entitats sense ànim de lucre va recollir els antecedents parlamentaris de l'aprovació de la Llei, dels quals es deduïa en la seva opinió i sense cap dubte que la Llei havia exclòs que els immobles dels partits polítics estiguessin exempts de l'impost sobre béns immobles i per tant, segons la llei d'entitats sense ànim de lucre, de l'impost que ens ocupa. Es va incorporar a l'informe l'extensa proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda sobre aquests extrems i sobre la manca de competència de la Direcció General de Tributs per interpretar la normativa tributària local.

### 3.5.- Consorci de la Zona Franca de Barcelona

L'esmentat Consorci va sol·licitar l'exempció de l'impost per raó de l'exempció subjectiva establerta a l'article 80 de la Llei 50/1998, de 30 de desembre, en favor dels Consorcis de Zones Franques de Cadis i Barcelona constituïdes pel Reial decret llei d'11 de juny de 1929, a l'efecte del qual invocava que el Consell Tributari s'havia manifestat favorablement a la mateixa en resolució de 28 d'octubre de 2005. El Consell va informar negativament la sol·licitud. En primer lloc, va constatar que la resolució

favorable a l'exempció que s'al·legava tenia per objecte una transmissió efectuada l'any 2001, és a dir, amb anterioritat a la Llei 51/2002, de 27 de desembre, de reforma de la Llei 39/1988, i del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual es va aprovar el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals. En aquest, l'article 105 reconeix l'exempció estrictament a l'Estat, les comunitats autònomes i les entitats locals a les quals pertany el municipi, així com els organismes autònoms de l'Estat i les entitats de dret públic d'anàleg caràcter de les comunitats autònomes i de les esmentades entitats locals. En els anteriors termes no es contempla una exempció subjectiva per als Consorcis de Zones Franques (exp. 42/15).

## 4.- Bonificacions

### 4.1.- Bonificació del 95% per transmissió mortis causa d'habitatge

S'han reiterat els criteris manifestats en exercicis anteriors: Pèrdua del benefici per no autoliquidar en el termini de sis mesos o en cas de pròrroga sol·licitada d'un any des de la mort del causant (exp. 170/14, 171/14, 172/14 i 263/14); benefici limitat als descendents, adoptats, cònjuges, ascendents i adoptants del qual no gaudeixen els germans (exps. 243/14 a 246/14); la bonificació no s'estén als aparcaments (exp. 344/14), bonificació que s'estableix des de l'exercici 2012 per expressa previsió de l'Ordenança.

Val la pena destacar la doctrina d'aquest Consell, també manifestada en anteriors exercicis sobre el concepte de residència habitual del causant. En opinió del Consell, quan el causant ha estat traslladat a un geriàtric o l'habitatge d'un familiar per motius de deteriorament físic i impossibilitat de rebre una altra forma d'atenció, s'ha d'entendre que aquesta decisió ve determinada per causa de força major i no respon a una decisió voluntària i definitiva de substituir la residència habitual (exps. 28/15 i 29/15). (En altres ocasions, s'ha tingut en compte el manteniment de l'antic habitatge sense llogar ni cedir a tercers com a prova de la voluntat de romandre-hi). Ara bé, cal tenir en compte que a partir de l'any 2010 les Ordenances fiscals van limitar a dos anys l'estada fora de la residència habitual (exps. 45/15, 373/15 i 374/15) i que en l'actualitat (ordenança de l'any 2016) aquest termini s'ha ampliat a 10 anys.

### 4.2.- Excepcional admissió d'autoliquidació fora de termini

La presentació fora de termini era doble. D'una banda, els interessats van recórrer no contra la liquidació sinó contra la provisió de constrenyiment, fet que pressuposava que la liquidació practicada per l'Institut era ferma. En relació amb aquest tema, el Consell, va seguir una doctrina jurisprudencial molt extensa de què la circumstància de recórrer la provisió de constrenyiment no impedeix examinar els supòsits de nul·litat de ple dret que concorren en les liquidacions, com l'absència de fet imposable, l'error de subjecte passiu, o la inexistència d'obligació tributària entre d'altres. En el cas examinat es produïa un fet assimilable als anteriors, ja que s'havia suscitat plet sobre l'herència (concretament si el causant i la seva parella havien constituït una unió estable) la qual cosa no permetia conèixer a qui i amb quina distribució corresponia l'herència). El Consell va aplicar l'article 461.1 del Codi de successions de Catalunya, d'acord amb el qual *"El cridat a l'herència la pot acceptar o repudiar lliurement tan bon punt*

*tingui coneixement que s'ha produït la delació a favor seu*" així com l'article 991 del Codi civil: "*Nadie podrá aceptar o repudiar sin estar cierto de la muerte de la persona a quien haya de heredar y de su derecho a la herencia*". Per aquest motiu, el Consell va concloure que mentre el procediment judicial de divisió de l'herència va restar suspès per prejudicialitat civil, els hereus no van poder acceptar l'herència formalment, sense que la declaració d'hereus abintestat ni les sol·licituds de pròrroga del termini per fer efectiu l'Impost poguessin considerar-se actes que, per si sols indiquessin l'existència d'una acceptació tàcita de l'herència. Cita l'informe en aquest sentit la STS 3/1998, de 20 de gener RJ 1998/57 (exp. 344/14).

#### 4.3.- Aplicació de la bonificació en cas de substitució fideïcomissària

En l'expedient 385/15 es va plantejar el cas d'un fideïcomís de residu que recau sobre l'habitatge habitual del fideïcomitent. No consta si el fiduciari va gaudir de la bonificació, però això era indiferent per resoldre el cas. El fideïcomís es va purificar als deu anys de la mort de la fideïcomitent, sense que el fiduciari fes ús del seu dret a alienar. El Consell va partir de la constatació de què en tota substitució fideïcomissària hi ha una doble delació. Va fer observar que els terminis obligatoris de tinença del bé en poder del beneficiari els fa partir l'Ordenança de la mort del causant. I va entendre per aquest motiu que substituir el concepte de mort pel de delació equivaldria a una aplicació analògica prohibida per l'article 14 LGT.

#### 4.4.- Bonificació de local de negoci

L'Ordenança fiscal corresponent reconeix una bonificació del 95% a les transmissions mortis causa de locals afectes a activitats empresarials efectuades en favor de determinades persones. És condició per al gaudi de la bonificació que el beneficiari mantingui l'immoble en el seu patrimoni durant cinc anys. En el cas examinat (exp. 315/15), l'hereva va cedir el local al seu fill en part a títol de pagament de llegítima i la resta com a donació, abans que transcorregués el termini indicat. Això va provocar la pèrdua de la bonificació. La interessada va al·legar que no havia venut la finca, però el Consell va rebutjar aquest argument, perquè l'Ordenança no determina el negoci jurídic pel qual s'extreu el bé del patrimoni de l'interessat, sinó que exigeix simplement la conservació del mateix.

---

## 5.- Provisió de constrenyiment

### 5.1.- En concurs

En l'informe recollit en l'anterior apartat 2.5 es va plantejar també si l'Ajuntament, en cas de concurs de l'obligat tributari, podia exercir les seves funcions executives per via de constrenyiment. En el cas concret va proposar l'anul·lació de la provisió de constrenyiment, però va advertir, no obstant això, que aquest efecte paralitzant que preveu l'article 55.1 de la Llei concursal es desactiva un cop aprovat el conveni i és possible a partir d'aquell moment fer ús dels procediments establerts per obtenir la satisfacció dels crèdits no afectats pel conveni (anterior o posterior a la declaració de concurs).

En l'expedient 9/15, es va aplicar allò que disposa el segon apartat de l'article 72 de la Llei general tributària, d'acord amb el qual *"La presentación de una solicitud de compensación en período voluntario impedirá el inicio del período ejecutivo de la deuda concurrente con el crédito ofrecido..."* conforme al Reglament general de recaptació aprovat per RD 939/2005, amb la notificació de l'acord denegatori s'inicià el termini d'ingrés voluntari de pagament.

---

## 6.- Sancions

### 6.1.- Falta de motivació

En l'expedient 350/15 es va proposar anul·lar la sanció imposada per falta de motivació, ja que aquesta es limitava a dir que *"l'obligat tributari ha deixat d'ingressar en tot o en part el deute tributari exigible per autoliquidació"*, el que es va entendre que contrariava el que disposa l'article 211.3 de la Llei general tributària, segons el qual, *"la resolución expresa del procedimiento sancionador en materia tributaria contendrá la fijación de los hechos"*

### 6.2.- Abast de la motivació

En l'informe emès a l'expedient 325/15 s'expressa la doctrina general que aplica el Consell en matèria de sancions i de culpabilitat. En el cas concret constava en escriptura pública que el Notari havia fet reserves i advertiments legals, en particular les derivades de la legislació fiscal. Recollim la part central de l'argumentació: *<< ...per la seva part, la STC 164/2005 de 20 de juny insisteix en els raonaments de la que s'acaba de citar; en assenyalar que "no existe...un régimen de responsabilidad objetiva en materia de infracciones tributarias (sino que) sigue rigiendo el principio de culpabilidad...que excluye la imposición de sanciones por el mero resultado y sin atender a la conducta diligente del contribuyente." Però no cal oblidar que en aquesta sentència s'està analitzant l'existència d'una indefensió del contribuent perquè la resolució administrativa qüestionada no va contenir "inclusión ni cita alguna del art. 9.1,e) de la Ley 18/1991, del impuesto sobre la renta, cuya interpretación constituía el núcleo principal de la discrepancia." "Esta circunstancia -afegeix- provocó la indefensión de los recurrentes, quienes no pudiendo conocer con exactitud la causa que motivaba la práctica de la liquidación provisional no tuvieron posibilidad de ordenar debidamente su defensa." D'on deriva que el Tribunal Constitucional no s'inclina per un simple criteri general i formalista, sinó que, com ja va establir la STC 7/1998, de 13 de gener, entén que "la suficiencia de la motivación de las sanciones administrativas, al igual que la de cualquier otro tipo de resolución, no puede ser apreciada apriorísticamente con criterios generales, sino que...requiere examinar el caso concreto para ver si a la vista de las circunstancias concurrentes se ha cumplido o no con este requisito (SSTC 16/1993, 58/1993, 165/1993, 166/1993, 28/1993, 28/1994, 122/1994, 153/1995 y 46/1996)." Per la seva part, el Tribunal Suprem, ja en S. 20.02.87 (Ar.329) va deixar establert que l'omissió de la motivació "puede integrar un vicio de anulabilidad o una mera irregularidad no invalidante; el deslinde de ambos supuestos se ha de hacer*



*indagando si realmente ha existido una ignorancia de los motivos que fundan la actuación administrativa y si por tanto se ha producido o no la indefensión del administrado.” Per tant, com sosté el TJUE: “la motivación...debe adaptarse a la naturaleza del acto de que se trate y debe mostrar de manera clara e inequívoca el razonamiento de la institución de que emane el acto, de manera que los interesados puedan conocer las razones de la medida adoptada y el Tribunal competente pueda ejercer su control.” (S. Sala 2a, 5 de març 2015, que segueix la doctrina de la sentència Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224 i jurisprudència allà esmentada). En conseqüència, en supòsits com el que va donar lloc al present recurs serà suficient fonament i motivació la referència al precepte del que deriva, de manera inequívoca, l'obligació de presentar l'autoliquidació dins d'un termini clarament establert i la constància, amb no menor evidència, que tal obligació s'ha incomplert. Doncs l'incompliment de l'obligació d'autoliquidar per una persona, en plenitud de les seves facultats mentals implica, si més no, una negligència simple, generadora de culpabilitat, com abans va quedar exposat>>*

---

### 6.3.- Malaltia mental

Atès que la funció sancionadora es basa en la culpabilitat, l'informe emès a l'expedient 438/15 va proposar anul·lar la sanció imposada a una contribuent que va ser després incapacitada judicialment.

Durant aquest exercici el Consell Tributari ha examinat 23 expedients relatius a l'impost sobre activitats econòmiques (en endavant IAE). Ara bé en la majoria d'aquests expedients les qüestions examinades han estat de caràcter general, no específiques d'aquest tribut (qüestions que afectaven a la notificació dels actes tributaris corresponents, a la prescripció, a les normes d'aplicació dels tributs, en particular als procediment de gestió, etc.), i en aquest àmbit, sense cap novetat rellevant.

No obstant hi ha tres expedients, en els quals, no només es varen haver d'analitzar normes específiques de l'IAE, sinó que també es varen tractar extrems que mereixen ser advertits aquí.

---

### 1.- Exempcions

El primer d'aquests expedients és el 215/14, en el qual es va tractar de l'exempció d'aquest impost que beneficia, literalment, *“a les entitats gestores de la Seguretat Social”* de conformitat amb l'article 82.1 d) del TRLRHL.

En aquest expedient la recurrent impugnà diversos actes de l'Administració tributaria municipal de liquidació d'aquest impost, al·legant que havia de ser considerada una entitat exempta en la mesura que, d'una banda, havia subscrit un conveni amb el Servei Català de la Salut, i d'una altra, prestava serveis d'assistència hospitalària en l'àmbit de la cobertura pública dels beneficiaris d'aquest Servei Català de la Salut.

Com és sabut el Consell Tributari fa uns anys havia considerat que la condició d'entitat gestora de la Seguretat Social només es pot atribuir a aquelles entitats que enumera la llei (a l'article 57 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, aplicable al cas, i equivalent a l'actual article 66 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre); és a dir: a l'Institut Nacional de la Seguretat Social, a l'Institut Nacional de la Salut i a l'Institut Nacional de Serveis Socials (així com a les entitats equivalents de les comunitats autònomes). Essent això així, el Consell Tributari havia circumscrit el reconeixement de l'exempció establerta a l'article 82.1 d) del TRLRHL a aquestes entitats, i no a les anomenades, també per aquella normativa, “entitats col·laboradores en la gestió del sistema de Seguretat Social” (articles 67 i ss. i 79 i ss. dels respectius texts refosos de la Llei general de la Seguretat Social de 1994 i 2015).

Doncs bé aquest criteri del Consell Tributari ha hagut de ser abandonat en l'expedient indicat, estimant en conseqüència el recurs deduït, atès el criteri contrari, favorable a l'ampliació del conjunt de les entitats beneficiaries de l'exempció, mantingut pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

---

### 2.- Element tributari de superfície

Per la raó abans expressada, també cal destacar l'expedient 16/15 en el qual el Consell Tributari va procedir a aplicar la seva reiterada doctrina en relació a la consideració dels magatzems o dipòsits tancats al públic als efectes de l'element tributari de superfície en la determinació de la tarifa d'aquest impost.

En el cas examinat en aquest expedient, l'entitat recurrent, que es dedicava al comerç majorista, pretenia que un local de la seva propietat fos considerat com a local no afecte directament a la seva activitat, atès que no era pròpiament un local obert al públic i en conseqüència podia gaudir d'allò establert en la lletra h) de la Regla 14<sup>ena</sup> 1.F de la Instrucció aprovada pel Reial Decret Legislatiu 1175/1990, de 28 de setembre, la qual disposa: *“Los locales en los que los sujetos pasivos por cuota mínima municipal no ejerzan directamente sus actividades respectivas, tales como centros de dirección, oficinas administrativas, centros de cálculo, almacenes o depósitos para los que se esté facultado, etc., tributarán cada uno de ellos por una cuota mínima de las previstas en el párrafo segundo de apartado 1 de la Regla 10.<sup>a</sup> Dicha cuota mínima estará integrada, exclusivamente, por el importe que resulte de aplicar el cuadro que corresponda de los contenidos en la letra d) anterior; sin que proceda ponderar dicho importe por aplicación del coeficiente resultante del cuadro contenido en la letra e)”*.

El Consell Tributari com diem, de conformitat a la seva doctrina, no atengué aquesta al·legació, recordant que la possibilitat d'aplicar allò previst a l'apartat 1 de la Regla 10<sup>ena</sup> citada per lletra h) de la Regla 14<sup>ena</sup> 1.F, circumscrivint la quota a l'element tributari de superfície, només es produeix, de conformitat amb la Regla 4a 2.D de la Instrucció esmentada, quan es tracta de locals vinculats a activitats de comerç minorista i no quan, com era el cas considerat, són locals (magatzems o dipòsits) vinculats al comerç majorista.

### 3.- Gestió censal de l'IAE

El tercer i darrer expedient que convé comentar aquí és el 408/15, en el qual novament es va plantejar una qüestió derivada de la complexa gestió tributària d'aquest impost.

En efecte, en aquest expedient, la recurrent sol·licitava la devolució de les liquidacions del IAE que havia satisfet en set exercicis anteriors, al·legant que havia cessat en la seva activitat en el municipi de Barcelona per a traslladar-se a un altre municipi.

Doncs bé, el Consell Tributari, a banda de recordar allò que disposa l'article 221.3 de la LGT<sup>1</sup>, atès que les liquidacions satisfetes no havien estat en cap cas impugnades en el seu dia, va haver de senyalar també que aquest impost, com disposa l'article 90 del TRLRHL, es gestiona a partir de la matrícula i que les altes, variacions i baixes en la matrícula són actes de gestió censal, la competència dels quals pertany, de conformitat a allò que disposen els apartats 1 i 4 de l'article 91 del TRLRHL, a l'Administració tributària de l'Estat, i en conseqüència la resolució de les reclamacions que es dedueixin al respecte correspon als Tribunals Económicoadministratius de l'Estat.

Aquesta consideració, que en aquest expedient va conduir a la desestimació del recurs corresponent, no contradiu allò que disposa l'apartat 2 de l'article 91 del TRLRHL citat, el qual atribueix als ajuntaments la competència per a resoldre els expedients de devolució d'ingressos indeguts, doncs és clar que aquesta competència només pot entendre's atribuïda als ajuntaments quan la devolució deriva d'un acte que també és competència d'ells i no d'un acte, com succeïa en aquest cas, que ho era d'una altra Administració.

1. Aquest article disposa: “Cuando el acto de aplicación de los tributos o de imposición de sanciones en virtud del cual se realizó el ingreso indebido hubiera adquirido firmeza, únicamente se podrá solicitar la devolución del mismo instando o promoviendo la revisión del acto mediante alguno de los procedimientos especiales de revisión establecidos en los párrafos a), c) y d) del artículo 216 y mediante el recurso extraordinario de revisión regulado en el artículo 244 de esta ley”

## 1.- Exempcions

1.1- Es considera interessant fer referència a la doctrina recollida pel Consell Tributari als expedients 108/14 i 251/14, pel que fa a les exempcions adduïdes per la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, afectant el primer a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres per aplicació de la Llei 24/1998, de 13 de juliol i de la Llei 43/2010, de 30 de desembre i el segon a més a les taxes per serveis urbanístics. La doctrina recollida en els fonaments, tercer a cinquè de l'expedient 108/14, quant a l'impost, diu textualment:

*<<Tercer.- En aquest sentit, resulta d'especial rellevància la STS de 7 d'octubre de 2013, dictada per la Sala del Contenciós Administratiu, Secció 2a en el recurs de cassació en interès de la llei 588/2013 (RJ \ 2013 \ 6907) que, encara que es refereix l'impost sobre béns immobles, interpreta les bases i l'abast de les exempcions reconegudes a la Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA en termes aplicables al cas objecte d'estudi.*

*A propòsit de la redacció de l'exempció actualment prevista a l'art. 22.2, paràgraf segon, de la Llei 43/2010, d'identíc tenor a la reconeguda per l'art. 19.1.b) de la Llei 24/1998, la STS de 7 d'octubre de 2013, en el seu Fonament de Dret Quart, posa de manifest que "(...) En el trámite parlamentario que dio lugar a la Ley 24/1998 se rechazó (...) una enmienda que pretendía dispensar al operador designado de "cuantos tributos graven su actividad vinculada a los servicios reservados, y al mantenimiento y extensión de la red postal pública, y en todo caso al impuesto sobre sociedades (...), indicio de que el legislador no quiso que el beneficio fiscal alcanzara a los tributos que incidieran sobre el mantenimiento y la extensión de la red postal, conceptos en los que se integra la propiedad de los bienes inmuebles urbanos precisos para instalar las oficinas en las que prestar el servicio postal universal, y por ello al impuesto sobre bienes inmuebles. (...) // Cuando para incorporar al derecho interno las modificaciones introducidas en la Directiva 97/67/CE, del Parlamento Europeo y del Consejo, de 15 de diciembre de 1997 (...) por la Directiva 2008/6, se acometieron los trabajos legislativos que culminaron en la vigente Ley Postal, el proyecto de ley incorporaba un art. 22.2, párrafo segundo, del siguiente tenor: "El operador designado por el Estado para la prestación del servicio postal universal quedará exento de cuantos tributos se devenguen como consecuencia de su actividad vinculada al servicio postal universal, excepto el impuesto sobre sociedades". La toma en consideración de la enmienda número 171, presentada en el Congreso por el Grupo Parlamentario Catalán (...), que pedía la suspensión del precepto, dio lugar a una enmienda transaccional (...), por cuya virtud el artículo quedó como está en la actualidad. // Si se comparan ambos textos se comprueba que allí donde el proyecto decía "cuantos tributos se devenguen como consecuencia de su actividad vinculada al servicio postal universal" la Ley definitivamente aprobada dijo "tributos que graven su actividad vinculada al servicio postal universal". Esta segunda fórmula es más restrictiva que la inicial, pues en la expresión tributos que se devenguen "como consecuencia" cabría entender comprendida cualquier exacción relacionada con la prestación del servicio postal universal, mientras*

*que en la dicción definitiva (“tributos que graven”) sólo caben aquellas figuras tributarias que recaigan sobre la actividad en sí misma considerada (...).”*

*La STS de 7 d'octubre de 2013 conclou fixant la següent doctrina legal: “El artículo 22.2, párrafo segundo, de la Ley 43/2010, de 30 de diciembre, del servicio postal universal, de los derechos de los usuarios y del mercado postal (BOE de 31 de diciembre), debe ser interpretado en el sentido de que la exención tributaria que establece a favor del operador designado por el Estado para la prestación del servicio postal universal no alcanza a los bienes inmuebles desde los que provee tal servicio y las demás prestaciones postales que realiza en régimen de competencia con otros operadores del sector”. I si bé la doctrina fixada ho és en relació amb l'impost sobre béns immobles, la referida sentència funda el seu raonament en què l'exempció prevista a l'art. 22.2, paràgraf segon, de la Llei 43/2010 només arriba als tributs que gravin l'activitat de l'operador designat per l'Estat vinculada al servei postal universal, ni més ni menys, excloent l'impost sobre societats, ja que per definició, en la prestació d'aquest servei d'interès general no es generen rendes susceptibles de ser gravades per l'esmentat tribut personal i directe. “No se trata por tanto –assenyala la STS de 7 d'octubre de 2013, en el mateix Fonament de Dret Quart- de una exención subjetiva que beneficie a Correos y Telégrafos en todo caso y circunstancia, sino de otra objetiva que atiende a la naturaleza de la actividad desarrollada y a su vinculación con el servicio postal universal”.*

**Quart.-** *Atenent al caràcter objectiu de l'exempció prevista a l'art. 22.2, paràgraf segon de la Llei 43/2010, d'idèntic tenor a l'art. 19.1.b) de la Llei 24/1998, els motius en què es fonamenta la decisió de la STS de 7 d'octubre de 2013 són perfectament extrapolables al tribut que es discuteix en el present cas –l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres –, atès que aquest no grava l'activitat pròpia del servei postal.*

*Així, l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres grava, de conformitat amb el que estableix l'art. 100 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, la realització, dins del terme municipal, de qualsevol construcció, instal·lació o obra per a la qual s'exigeixi l'obtenció de la corresponent llicència d'obres o urbanística, s'hagi obtingut o no aquesta llicència, sempre que la seva expedició correspongui a l'Ajuntament de la imposició. En canvi, el fet imposable dels impostos a què es refereix l'exempció prevista a l'art. 19.1.b) de la Llei 24/1998, de 13 de juliol (vigent fins l'1 de gener de 2011) i a l'art. 22.2, paràgraf segon de la vigent Llei 43/2010, és l'exercici d'una activitat o els beneficis obtinguts per la mateixa, a fi de declarar exempta aquella part de l'activitat vinculada al servei postal universal. En conseqüència, l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres no és un impost la meritació del qual es produeixi per l'activitat que realitza l'entitat recurrent sinó que el seu fet imposable és l'execució de determinades obres, però no l'activitat que desplega la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, SA.*

**Cinquè.-** *Com a conseqüència del que s'ha exposat, cal concloure que l'exempció prevista a l'art. 19.1.b) de la Llei 24/1998, de 13 de juliol, del servei postal universal i de liberalització dels serveis postals no resulta aplicable a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, motiu pel qual no pot prosperar la pretensió de la entitat recurrent, havent d'assenyalar que els pronunciaments*



*judicials a què fa referència no constitueixen jurisprudència del Tribunal Suprem. >>*

Sent la proposta, acceptada per l'Administració municipal, la de desestimar el recurs interposat i confirmar les autoliquidacions practicades.

1.2.- També sembla interessant referir-se a la qüestió debatuda a l'expedient 15/15, en el qual la qüestió que se suscita rau a determinar si la bonificació del 50 per 100 de la quota de l'ICIO que reconeixia l'article 7.2 de l'Ordenança fiscal 2.1, reguladora per a l'impost en l'exercici 2007 -aplicable per raons temporals al supòsit que es tractava-, en relació a les construccions, instal·lacions i obres destinades a habitatges protegits, només podia atorgar-se si el subjecte passiu efectuava la sol·licitud corresponent en el moment de procedir a l'autoliquidació de l'impost o, en tot cas, abans de la meritació d'aquest.

Textualment, el Consell Tributari s'expressa com segueix a continuació:

*<<L'article 7.1 de l'Ordenança fiscal núm. 2.1 de 2007, a l'empara també de l'article 103.2.a) del TRLRHL, regula les bonificacions de la quota de l'ICIO de les "obres que tinguin per objecte la realització de construccions o instal·lacions declarades d'especial interès o utilitat municipal, perquè hi concorren circumstàncies socials, culturals, historicoartístiques o de foment de treball", i en el seu paràgraf segon estableix expressament el caràcter rogatori d'aquestes bonificacions i el moment de sol·licitar-les: "Per tal de gaudir dites bonificacions, serà necessari que el subjecte passiu sol·liciti la declaració d'especial interès o utilitat municipal de les obres, construccions o instal·lacions a executar i la bonificació en els terminis següents: a) En el moment de sol·licitar la corresponent llicència d'obres o instal·lació; b) Abans de ser concedida la llicència, juntament amb la presentació de la corresponent autoliquidació provisional de l'impost". Ara bé la bonificació que en ocupa és de naturalesa diferent.*

*Per a ella no té sentit exigir que les sol·licituds respectives de declaració d'habitatge protegit i de bonificació s'efectuïn simultàniament en els moments que s'indiquen, perquè la primera sol·licitud discorre per altres vies i s'ha de formular per obtenir la qualificació d'habitatge de protecció oficial, en aquest cas de tipologia de preu concertat, que concedia la Direcció General d'Habitatge del Departament de Mediambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb el que disposa el Decret 255/2005, de 8 de novembre, d'actualització del Pla per al dret a l'habitatge 2004-2007, i comportava la determinació d'un règim especial per a l'habitatge qualificat i un complex d'ajudes i subvencions públiques, al marge de la bonificació de l'ICIO per a qui les efectués.*

*A la vista de la dificultat d'encaixar el règim de sol·licitud de la bonificació que ens ocupa a l'article 7.1 de l'Ordenança fiscal núm. 2.1 de 2007 es podria pensar en què l'exigència que la sol·licitud de la mateixa es produeixi en el moment de procedir a l'autoliquidació de l'impost o, en tot cas, abans de la meritació d'aquest, es fonamenta en el que disposa l'article 99 de l'Ordenança fiscal general d'aquest exercici que disposa que "els subjectes passius han de sol·licitar l'aplicació de les exempcions, bonificacions o reduccions sol·licitades que escaiguin, en els terminis següents: [...] c) En el cas d'exaccions subjectes al*

*sistema d'autoliquidació, els interessats podran formular la sol·licitud de benefici fiscal al presentar la declaració-liquidació corresponent aplicant-hi, amb caràcter provisional, la bonificació o l'exempció que, segons el seu parer, hi escaigui”.*

*No obstant, aquest Consell Tributari considera desproporcionat l'efecte que es suposa implicaria no sol·licitar la bonificació en el moment inicial al·ludit.*

*Quatre raons recolzen aquesta consideració. En primer lloc la circumstància que la bonificació estigui lligada al fet que les obres es refereixin a habitatges de protecció oficial, la qual cosa és una qualificació material, “objectiva” i permanent del resultat de l'obra, a més de ser d'atorgament reglat. En segon lloc i associat amb això, la necessitat de distingir entre efectes retroactius de la bonificació i els efectes retroactius de la seva sol·licitud, com aquest Consell Tributari ha tingut l'oportunitat d'assenyalar en altres ocasions (Expedient 675/1997). En tercer lloc el fet que quan les ordenances han reconegut bonificacions de caràcter rogatori que havien de sol·licitar-se tempestivament, en un moment determinat, així ho han establert (vegeu els articles 9.2 i 3 de l'Ordenança fiscal núm. 1.1 reguladora de l'IBI de l'exercici 2007, o l'article 5.3 de l'Ordenança Fiscal núm. 1.2 reguladora de l'IVTM de l'exercici 2007 que remet a més expressament a l'Ordenança fiscal general d'aquest exercici, o l'article 9.3 de l'Ordenança fiscal núm. 1.3 reguladora de l'IIVTNU de l'exercici 2007, o l'article 7 de l'Ordenança fiscal núm. 1.4 reguladora de l'IAE de l'exercici 2007). I, finalment, en quart lloc, la complexa estructura de gestió de l'ICIO la qual, si es tracta d'una bonificació de la quota, aquesta quota no s'estableix definitivament en el moment de l'autoliquidació sinó, un cop comprovada per l'Ajuntament, a través de la Inspecció d'Hisenda, la base imposable “definitiva” en acabar la construcció, instal·lació o obra corresponent.*

*A més en el present cas cal advertir que en el moment d'efectuar l'autoliquidació inicial, el 13 de novembre de 2007, el recurrent ni tan sols havia obtingut la qualificació provisional d'habitatges de protecció oficial dels habitatges corresponents; qualificació que es va produir, segons es dedueix de l'expedient, el 15 de gener de 2008. Per això no ha de resultar tan reprovable, fins a l'extrem de negar-li la bonificació establerta, que la qualificació definitiva d'habitatges de protecció oficial, que es va produir el 27 març 2009, fos comunicada a l'Administració municipal en fase d'al·legacions a l'Acta d'inspecció destinada a comprovar la base imposable de l'impost, de conformitat amb el que disposa l'article 10.4 de l'Ordenança Fiscal núm. 2.1 de 2007 esmentada. >>*

*Per tot això, la proposta acceptada per l'Administració municipal resol estimar el recurs.*

## 1.- Exempcions

Es considera interessant la referència a la doctrina recollida pel Consell Tributari en l'expedient 164/14, relatiu a exempcions de les taxes que es tracta, que després de recollir la doctrina anteriorment invocada per l'ICIO, en relació amb les taxes per serveis urbanístics afegeix:

*<<... Per la seva banda, la Taxa per serveis urbanístics grava, d'acord amb el que estableix l'art. 2 de l'Ordenança fiscal núm. 3.3, la realització d'una activitat, tant tècnica com administrativa, que es refereixi, afecti o beneficiï de forma particular al subjecte passiu i sigui necessària per a la prestació de serveis urbanístics, entre ells, l'atorgament de llicències urbanístiques exigides per la legislació d'urbanisme. En aquest sentit, l'art. 2.2.a) de la Llei 58/2003, general tributària, defineix a les taxes establint que "a) Tasas son los tributos cuyo hecho imponible consiste en (...) la prestación de servicios o la realización de actividades en régimen de derecho público que se refieran, afecten o beneficien de modo particular al obligado tributario, cuando los servicios o actividades no sean de solicitud o recepción voluntaria para los obligados tributarios o no se presten o realicen por el sector privado".*

*Les Taxes per serveis urbanístics, per tant, no graven una activitat privada ni la de la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, SA. Encara que aquesta taxa s'hagi meritat com a conseqüència de la sol·licitud de l'entitat recurrent per a la realització de determinades obres, el seu fet imposable no és, com, amb gran precisió, expressa l'art. 2.2.a) de la Llei general tributària, l'activitat de l'empresa sinó l'activitat de l'Administració, l'activitat qualificada com de Dret públic.*

*És cert que és la sol·licitud del particular la que promou l'activitat de l'Administració però el fet imposable és l'activitat administrativa i no l'activitat de sol·licitud del contribuent, ni tampoc la seva activitat posterior, un cop rebuda la llicència. Ho demostra la lletra b) de l'apartat 1 de l'art. 23 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, quan declara que són subjectes passius de les taxes, en concepte de contribuents, les persones "b) Que soliciten o resulten beneficiadas o afectadas por los servicios o actividades locales que presten o realicen las entidades locales ...". Per tant, qui realitza l'activitat gravada és l'entitat local, no el contribuent. En el mateix sentit, el primer paràgraf de l'apartat 2 de l'art. 24 de l'esmentat Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals preveu que "(...) el importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad no podrá exceder, en su conjunto, del coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, del valor de la prestación recibida". També aquí s'està regulant la taxa en funció de l'activitat de l'Administració pública, la qual cosa té una gran importància donada la connexió institucional entre el fet imposable i la base imposable. >>*

En conseqüència, es va acordar desestimar el recurs interposat i confirmar les autoliquidacions practicades.

## Ordenança fiscal núm. 3.10. Taxes per la utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis

### 1.- Fet imposable

En l'expedient 205/14 l'entitat interessada sol·licita llicència d'ús especial de la via pública per a l'accés de vehicles als seus locals i, si calia, llicència d'obres menors per a la construcció d'un gual. La llicència va ser atorgada per resolució del regidor del Districte en la qual s'indicava textualment: *“amb aquesta notificació s'adjunta la liquidació corresponent que haurà de pagar, com a condició prèvia, a la construcció i utilització del gual, en el termini d'un mes des de la recepció”*, no s'advertia que també se li adjuntava la liquidació corresponent a la constitució del dipòsit en garantia per la reposició de la vorera.

Els intents de notificació de l'esmentada resolució, juntament amb les liquidacions de les taxes i el dipòsit, no van ser rebuts pel destinatari, en l'avís de recepció consta “absent” i no es va procedir a la publicació mitjançant els corresponents edictes. Tot i la falta de notificació de la liquidació de la taxa, es va incloure a l'entitat interessada per a notificació col·lectiva en el padró corresponent a l'exercici següent.

La recurrent al·lega no haver utilitzat el gual i sol·licita l'anul·lació de les liquidacions de la taxa per utilització privativa del domini públic municipal mitjançant gual i del dipòsit en garantia per la reposició de la vorera.

El Consell Tributari proposa estimar el recurs, anul·lar les liquidacions, tornar les quantitats indegudament ingressades i procedir a la baixa definitiva de la taxa, ja que com ha ressaltat reiteradament aquest Consell, el fet imposable d'aquesta taxa el constitueix la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal.

L'art. 20.1.A) del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), estableix que el decisiu per a l'exacció de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local no és l'atorgament de la llicència sinó la efectivitat d'aquesta utilització o aprofitament. En el mateix sentit es pronuncia l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis, d'acord amb la qual, constitueix el fet imposable “la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal” (art. 2), sent els seus subjectes passius, en concepte de contribuents, qui “gaudeixin, utilitzin o aprofitin especialment o privativament el domini públic municipal” (art. 4.1), meritant-se la taxa “en el moment que s'inicia la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal” (art. 6.1).

Tot això comporta dues conseqüències de signe diferent. D'una banda, la taxa es meritara sempre que existeixi utilització privativa o ús especial del domini públic, encara que la llicència no s'hagi atorgat i sense perjudici de les conseqüències que puguin derivar-se del fet que la utilització privativa o l'ús especial es realitzi sense la corresponent habilitació. I, inversament, el sol fet de l'atorgament de la llicència no genera, sense més, l'obligació de satisfer la taxa si no va seguit de l'efectivitat de l'ús autoritzat.

Aquesta va ser l'argumentació que va utilitzar el Consell Tributari per estimar els recursos interposats en els expedients 329/14, 332/14 i 38/15 contra liquidacions

girades per la utilització del domini públic mitjançant vetlladors, en els quals s'al·legava traspàs del local abans de la data de la meritació.

En l'expedient 44/15 s'interposa recurs contra diligència d'embargament pel que fa a la taxa per la utilització d'un gual. L'entitat recurrent al·lega que el que va sol·licitar va ser un gual per obres, per una durada d'ocupació determinada de 18 mesos, per la qual cosa considerava que no era procedent l'exigència de petició de baixa, excepte en el cas que s'excedís el període d'ocupació demanat. Al·lega també falta de notificació en el domicili fiscal.

Segons resulta de les dades que consten a l'expedient, la Regidora del Districte va concedir a sol·licitud de la recurrent, en 3 d'abril de 2012, llicència d'ús comú especial de la via pública, amb motiu d'obres en un immoble, acordant una liquidació per la corresponent taxa, que s'acompanyava, no fixant període d'ocupació (que en la sol·licitud de la interessada es va fer constar expressament de 18 mesos), si bé resulta de la corresponent liquidació de la taxa girada pel període comprès entre l'1 d'abril de 2012 i al 31 de desembre de 2012; acabat el període indicat, va continuar l'ocupació que va finalitzar el 31 de juliol de 2013. El Districte va haver de procedir a practicar la corresponent liquidació complementària però en el seu lloc, va procedir a donar d'alta a la recurrent en el padró anual de la taxa per guals, sense considerar que es tractava de gual per a ús per obres per període temporal de 18 mesos.

El Consell proposa anul·lar les liquidacions girades per taxes de gual, a càrrec de l'entitat recurrent, recollides en els corresponents padrons dels exercicis 2013 i 2014; practicar nova liquidació a càrrec de l'entitat recurrent pel període comprès entre l'1 de gener de 2013 i el 31 juliol 2013 que és el període d'ocupació real, i RETORNAR a l'entitat recurrent les quantitats satisfetes, pel que fa als precitats padrons per taxa de gual, pels exercicis 2013 i 2014, així com les quantitats satisfetes per recàrrec, interessos i costos dels procediments de constrenyiment i embargament seguits a l'efecte, realitzant les compensacions que procedeixin.

## 2.- Falta de notificació

L'expedient 276/14 s'interposa contra diligència d'embargament i s'al·lega falta de notificació de la providència de constrenyiment i existència de defectes en l'adreça de notificació consignada a la diligència d'embargament, per la qual cosa sol·licitava la devolució dels recàrrecs aplicats.

Un cop comprovat que l'adreça on es van realitzar els intents de notificació de la provisió de constrenyiment era incorrecta, el procedent seria, en principi, l'anul·lació de la diligència d'embargament impugnada i la notificació en forma de la providència de constrenyiment, però com consta l'abonament íntegre de la quantitat constreta, en nom de la rapidesa i economia el Consell va proposar que es procedís a la devolució dels recàrrecs i interessos indegudament abonats.

En un altre cas, expedient 315/14, s'interposa recurs contra resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda desestimària de sol·licitud d'anul·lació de liquidacions de la taxa per utilització privativa del domini públic municipal. El recurrent al·legava indefensió per no haver-se notificat correctament els diferents actes tramitats i no ser titular del gual.

De la documentació incorporada a l'expedient es desprèn que existia una irregularitat en la titularitat de la llicència del gual, en la qual constava com a titular de la llicència

d'ocupació l'interessat i no l'empresa mercantil que efectivament desenvolupava en aquest local la seva activitat; també consta en el referit expedient, que els intents de notificació del deute en període executiu s'havien realitzat en un domicili que no es corresponia amb la residència habitual de l'interessat.

Per últim, cal destacar que les liquidacions exigides dels exercicis 2005 a 2007, es practiquen quan consta que en aquests anys l'empresa ja s'havia traslladat a un altre domicili.

Per tot això no es produïa el fet imposable de la taxa a càrrec del titular real i efectiu de la llicència d'ocupació, havent-se comunicat aquesta circumstància a l'Ajuntament mitjançant instància. En conseqüència, es va proposar estimar el recurs.



### Ordenança fiscal núm. 3.16.

#### Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil

39

Durant l'exercici 2015 el Consell Tributari ha resolt 5 expedients relatius a aquesta Taxa.

En quatre d'aquests expedients han estat estimades les pretensions dels recurrents i en un el recurs ha estat declarat inadmissible per haver estat deduït fora del termini establert a l'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març per la que s'aprovà el règim especial del municipi de Barcelona.

Tots els recursos estimats eren, en substància, recursos en els quals la recurrent, entitat explotadora de serveis de telefonia mòbil, impugnava les liquidacions de la taxa al·legant que, per bé que ho establís l'ordenança corresponent, no podia ser considerada subjecte passiu en la mesura que no era titular de la xarxa utilitzada per a la prestació del servei, considerant que la determinació de la quantia de la taxa, també ajustada a la fórmula establerta en l'ordenança, era inadequada a la vista de la normativa comunitària al respecte, o bé al·legant ambdós motius.

És clar que en el moment de la resolució d'aquests recursos, aquestes al·legacions havien de ser ateses. La causa residia en l'efecte directe de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 7 de març de 2002, relativa a l'autorització de xarxes i serveis de comunicacions electròniques (anomenada Directiva d'autorització), interpretat en el sentit fixat per la sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Unió Europea (d'ara endavant TJUE) de 12 de juliol de 2012 i completada aquesta interpretació per les sentències del Tribunal Suprem espanyol de 15 d'octubre de 2012; així com en la circumstància que el Tribunal Suprem, en les sentències d'1 i 15 de març i 5 d'abril de 2013 anul·lés els articles del text de l'ordenança corresponent de l'Ajuntament de Barcelona relatius a la determinació del subjecte passiu i de la quantificació de la taxa, a l'empara dels quals havien estat dictades les liquidacions impugnades.

En efecte, com és sabut, la sentència del TJUE de 12 de juliol de 2012 citada va resoldre unes peticions de decisió prejudicial que havia plantejat el Tribunal Suprem espanyol a fi de poder atendre sengles recursos de cassació deduïts contra unes ordenances fiscals (dels Ajuntaments espanyols de Santa Amalia, Tudela i Torremayor) que establien la taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal dut a terme per les companyies operadores de telefonia mòbil.

La cobertura legal d'aquestes ordenances eren els articles 20.3 i 24.1 del TRLRHL, els quals, si bé, en la lletra c) d'aquest darrer s'exclou als serveis de telefonia mòbil del règim especial de quantificació de la taxa previst en aquesta lletra, habiliten, però, per gravar a les empreses que presten aquests serveis mitjançant una taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal la quantia de la qual sigui determinada de conformitat amb la lletra a) de l'article 24.1 del TRLRHL citat; és a dir, determinada prenent "*como referencia el valor que tendría en el mercado la utilidad derivada de dicha utilización o aprovechamiento*".

Doncs bé, a l'empara d'això les ordenances discutides havien subjectat a la taxa –com ho feia també l'ordenança corresponent de l'Ajuntament de Barcelona– tant les empreses de telefonia mòbil que eren propietàries de les xarxes necessàries per a prestar el servei corresponent com les que no ho eren, gaudint-ne però dels recursos

instal·lats mitjançant sistemes d'interconnexió. A més, la quantia de la taxa –pretesament referida al valor de mercat de la utilitat derivada de la utilització o l'aprofitament– era determinada, entre d'altres paràmetres, pel consum telefònic mitjà estimat i la quota de mercat de les respectives operadores.

En aquest context, com és sabut, el Tribunal Suprem espanyol, a instàncies de les entitats que impugnaren les ordenances citades, formulà al TJUE tres peticions de decisió prejudicial atesa la possibilitat que aquestes ordenances vulneressin l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE. Aquest article disposa:

*«Los Estados miembros podrán permitir a la autoridad pertinente la imposición de cánones por los derechos de uso de radiofrecuencias, números o derechos de instalación de recursos en una propiedad pública o privada, o por encima o por debajo de la misma, que reflejen la necesidad de garantizar el uso óptimo de estos recursos. Los Estados miembros garantizarán que estos cánones no sean discriminatorios, sean transparentes, estén justificados objetivamente, sean proporcionados al fin previsto y tengan en cuenta los objetivos del artículo 8 de la [Directiva marco].»*

Doncs bé les tres qüestions prejudicials plantejades, com també és ben sabut, foren en substància les següents: (i) si aquest article impedeix gravar amb una taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal a les empreses de telefonia mòbil que no siguin propietàries dels recursos instal·lats, (ii) cas que aquest article no impedeixi això, determinar si, en canvi, impedeix un sistema de determinació de la quantia de la taxa com l'establert en les ordenances al·ludides, i finalment (iii) si aquest article reuneix els requisits exigits per la jurisprudència del TJUE per a gaudir d'efecte directe.

El TJUE respongué a la primera i a la tercera qüestió, tot entenent que la seva resposta feia inútil tractar de la segona. Literalment la part dispositiva de la sentència de 12 de juliol de 2012 deia:

*«1) El artículo 13 de la Directiva 2002/20/CE del Parlamento Europeo y del Consejo, de 7 de marzo de 2002, relativa a la autorización de redes y servicios de comunicaciones electrónicas (Directiva autorización), debe interpretarse en el sentido de que se opone a la aplicación de un canon por derechos de instalación de recursos en una propiedad pública o privada, o por encima o por debajo de la misma, a los operadores que, sin ser propietarios de dichos recursos, los utilizan para prestar servicios de telefonía móvil.*

*2) El artículo 13 de la Directiva 2002/20 tiene efecto directo, de suerte que confiere a los particulares el derecho a invocarlo directamente ante los órganos jurisdiccionales nacionales para oponerse a la aplicación de una resolución de los poderes públicos incompatible con dicho artículo.»*

Per tant, inequívocament: efecte directe de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE, la qual cosa significa prohibició de gravar a les empreses (de telefonia mòbil) no titulars dels recursos instal·lats, en perjudici de qualsevol altre norma que disposi el contrari.

Respecte de la quantificació de la taxa, aquesta sentència no només no va respondre a la qüestió plantejada, sinó que tampoc va examinar com havien de ser interpretades les condicions establertes a l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE per a que el cànon imposable per la instal·lació de recursos “en una propiedad pública o privada, o por encima o por debajo de la misma” per part de les empreses de telefonia mòbil, fos exigible (*rectius* les regles determinants per a la validesa de la quota tributària de la

taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local a favor d'aquestes empreses). La circumstància de que el TJUE determinés, d'entrada, que l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE impedia (directament) gravar a les empreses que, sense ser propietàries d'aquests recursos, els aprofitessin, va estalviar al TJUE tractar sobre el sistema de quantificació, que el Tribunal Suprem també havia plantejat.

Fou en canvi aquest Tribunal Suprem qui, quan resolgué els recursos de cassació en el marc dels quals s'havia suscitat la petició de decisions prejudicials al TJUE, determinà quins havien de ser els requisits per a la determinació de la quota tributària de la taxa de referència per a la telefonia mòbil.

En efecte, el Tribunal Suprem (SSTS de 15 d'octubre de 2012, FFD 3<sup>er</sup> i 4<sup>art</sup>) va assumir l'anàlisi efectuat per l'Advocada General el 22 de març de 2012 en l'escrit de conclusions presentat en el procediment per a la resolució de les peticions de decisió prejudicial que sentencià el TJUE el 12 de juliol de 2012<sup>2</sup> i establí, referint-se als supòsits concrets examinats en els recursos, que els requisits establerts per l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE per a la quantificació dels cànons, no es compleixen si per a mesurar el valor de la utilitat es té en compte *“el volumen de ingresos que cada empresa operadora puede facturar por las llamadas efectuadas y recibidas en el Municipio, considerando tanto las llamadas con destino a teléfonos fijos como a móviles [...], y además, utilizando datos a nivel nacional extraídos de los informes anuales publicados por la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones, en cuanto pueden conllevar a desviaciones en el cálculo del valor de mercado de la utilidad derivada del uso del dominio público local obtenido en cada concreto municipio”*

Amb això, com diem, el Tribunal Suprem seguí l'estela marcada per l'Advocada General, qui, una vegada analitzat amb detall el significat dels requisits necessaris de “justificació objectiva”, “proporcionalitat” i “no discriminació” establerts a la segona frase de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE per a la validesa dels cànons (*rectius* la quantia de les taxes) corresponents per a les operadores de telefonia mòbil, havia conclòs que aquests requisits no es compleixen quan la determinació d'aquests cànons (*rectius* la quantificació de les quotes de les taxes) es basa, *“en los ingresos o en la cuota de mercado de una empresa, y en otros parámetros que no guardan relación alguna con la disponibilidad del acceso a un recurso ‘escaso’, resultante del uso efectivo que haga dicha empresa de ese recurso”*.<sup>3</sup>

Des de les sentències del Tribunal Suprem de 15 d'octubre de 2012 aquest és l'abast material complet de l'efecte directe de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE: els municipis espanyols només poden gravar a les empreses prestadores dels serveis de telefonia mòbil amb una taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal si circumscriuen el subjecte passiu a les empreses que són propietàries dels recursos instal·lats, havent de fixar la quantia en aquest cas amb paràmetres diferents dels que s'acaben de assenyalar.

2 V. punts 72 a 92 de les “Conclusiones de la Abogado General, Sra. Eleanor Sharpston, presentadas el 22 de marzo de 2012, asuntos acumulados C-55/11, C-57/11 y C-58/11”.

3. V. punt 92 de “Conclusiones de la Abogado General ...” cit.

El Consell Tributari va tenir l'oportunitat de recomanar immediatament la necessitat de recollir aquesta doctrina. En efecte, en el mateix mes de juliol de 2012 l'Ajuntament de Barcelona, de conformitat a l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, del règim especial del Municipi de Barcelona, va sotmetre a informació d'aquest Consell Tributari, amb caràcter previ a la seva aprovació provisional, les ordenances fiscals per a l'exercici 2013. Com que el projecte d'Ordenança fiscal núm. 3.16 reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil, no oferia cap canvi respecte del text aleshores vigent, aquest Consell Tributari, en el seu expedient 97/12, de 25 de juliol de 2012, advertí de la necessitat d'adequar la regulació d'aquesta taxa a allò que es derivava de l'efecte directe de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE. No obstant, com és conegut, no hi hagué ocasió de que el Plenari del Consell Municipal efectués cap canvi de les ordenances per a 2013.

Mentrestant els tribunals espanyols varen anar revisant moltes ordenances fiscals dels municipis espanyols relatives a la telefonia mòbil a la llum del contingut normatiu de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE, en els termes manifestats pel TJUE i pel Tribunal Suprem en les sentències de 15 d'octubre de 2012.

En les sentències d'1 i 15 de març i 5 d'abril de 2013, el Tribunal Suprem, com ja hem deixat dit, acollint-se estrictament al contingut normatiu de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE, en els termes indicats, anul·là els extrems dels articles de l'ordenança corresponent de l'Ajuntament de Barcelona que permetien considerar subjectes passius de la Taxa a les entitats explotadores de serveis de telefonia mòbil, per bé que no fossin titulars de la xarxa utilitzada per a la prestació dels serveis, així com aquell article que procedia a determinar la quantia de la taxa de forma distinta a la indicada en les sentències al·ludides del Tribunal Suprem de 15 d'octubre de 2012.

El 30 de setembre de 2013, en el expedient 253/13 aquest Consell Tributari informà el nou projecte d'Ordenança fiscal núm. 3.16 per a 2014, el qual, ara sí, s'ajustava al significat de l'efecte directe de l'article 13 Directiva 2002/20/CE en tot el seu abast. Tanmateix, com és sabut, el Plenari del Consell Municipal no aprovà aquest projecte fins a l'any 2015 per a 2016, essent el text de l'Ordenança fiscal núm. 3.16 vigent per aquest darrer exercici el que correspon al projecte informat favorablement per aquest Consell Tributari.

Ara bé, malgrat això, vista l'anul·lació dels extrems dels articles de les ordenances a l'empara dels quals s'havia procedit a les liquidacions impugnades en els expedients examinats durant l'exercici 2015, és lògic, doncs, com hem dit, que el Consell Tributari procedís a estimar els recursos.

Al marge de tot això val la pena destacar que l'Ordenança fiscal 3.16, vigent ja per l'exercici 2016, tal com va ser informada per aquest Consell Tributari, no només circumscriu els subjectes passius de la taxa a aquelles empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil titulars de la xarxa necessària, sinó que estableix la quantificació de taxa mitjançant els mateixos paràmetres, l'encert dels quals ha estat confirmat per les recents sentències del Tribunal Suprem de 20 de maig i 8 de juny de 2016, a propòsit de l'ordenança corresponent de l'Ajuntament de Madrid.

## 1.- Quota

### 1.1.- Baixa per cessament en l'exercici de l'activitat. La quota es liquidarà segons els dies que es gaudeixi el servei. Devolució d'ingressos indeguts

En informes emesos en els expedients 158/14, de 25 de febrer de 2015 i 227/14, de 18 de febrer del mateix any s'estableix, raonant com segueix, que el preu públic s'haurà d'ajustar exactament al període del servei efectuat, sense que li siguin aplicables les regles de prorrateig establertes per l'impost sobre activitats econòmiques:

<< La normativa reguladora dels preus públics del servei de recollida de residus comercials i industrials assimilables als municipals que interessa en aquest expedient és l'aprovada per la Comissió de Govern en les sessions celebrades el dia 10 de setembre de 2008 i 2 de desembre de 2009, respectivament per al 2009 i per al 2010.

L'article 3 de les citades regulacions estableix substancialment que estan obligats al pagament d'aquest preu públic les persones físiques o jurídiques, públiques o privades, titulars de les activitats generadores dels residus, que resultin beneficiades per la prestació del servei municipal, bé per haver-ne sol·licitat la prestació, bé per no haver acreditat la gestió per un gestor autoritzat, com és el cas que ens ocupa.

D'altra banda l'article 10 de les regulacions esmentades indica que aquests preus públics es gestionen a partir de la llista de cobrament que es formarà anualment i que estarà constituïda pel cens comprensiu dels obligats al pagament. Ara bé, si és cert que per a la confecció d'aquest cens, és a dir per a la gestió d'aquest preu públic, es té en compte materialment la matrícula de l'impost sobre activitats econòmiques (expressament en la regulació per a 2009 i implícitament per a la de 2010), aquest fet no ha de fer oblidar un principi essencial: que un preu públic, no és un impost, sinó que remunera la prestació d'un servei, i per tant, si el servei no es presta perquè no hi ha l'objecte al qual referir-lo (l'activitat generadora de residus), aleshores no es pot exigir cap remuneració al respecte.

Això explica que el preu públic, en aquest cas, s'hagi d'ajustar exactament al període del servei efectuat, i no li siguin aplicables tampoc per aquest ajust, les regles de prorrateig que estableix l'article 96.3 del TRLHL per a l'impost d'activitats econòmiques.

En efecte, per determinar la quantia del preu públic l'article 9 de la referida regulació dels preus públics per a l'any 2010, senyala en canvi que, coincidint el període de pagament amb l'any natural, en el supòsit de baixa per cessament en l'exercici de l'activitat, les quotes es liquidaran segons el dies que s'hagi gaudit del servei, podent el subjectes passius demanar la devolució de la part de la quota corresponent als dies en els quals no s'hagi exercit l'activitat. I en aquest mateix sentit cal interpretar l'article 10 de la regulació per al 2009, per bé que s'expressi en termes més genèrics ("en cas que l'inici o cessament de l'activitat no coincideixi amb l'any natural la liquidació del preu públic s'ajustarà proporcionalment al termini de l'activitat").

Doncs bé, en el cas present el recurrent, si bé no ha acreditat la baixa en la matrícula de l'impost sobre activitats econòmiques, raó per la qual li va ser desestimat el recurs que va deduir contra la resolució del gerent, consta en canvi acreditat en el expedient que des de l'any 2000, va traslladar el seu domicili a ....., sent ocupat el local de referència que ella ocupava de la ciutat de Barcelona per una altra empresa i, per tant, es pot afirmar que des d'aquesta data no s'ha dut a terme al local de Barcelona l'activitat generadora de residus que constitueix el motiu per a la prestació del servei que es remunera amb el preu públic exigint>>

---

## 2.- Via de constreyniment

### 2.1.- Nul·litat: Crèdits concursals i crèdits contra la massa

L'informe de 20 de juliol de 2015, expedient 341/15 segueix la mateixa línia argumental mantinguda en els informes emesos als expedients 338/15, 339/15 i 340/15, dels quals ja es va tractar anteriorment, al referir-nos a l'Ordenança fiscal núm. 1.1.



### 1.- Derivació de responsabilitat

Les propostes relatives als expedients 30/15 i 31/15 fan referència a un expedient de derivació de responsabilitat declaratiu de la responsabilitat tributària subsidiària dels interessats respecte de diversos deutes tributaris contrets i no pagats per una entitat mercantil en concepte d'impost sobre activitats econòmiques; impost sobre construccions, instal·lacions i obres i infracció tributària. El fonament de la derivació de responsabilitat tributària als interessats és la seva condició d'administradors de la dita entitat.

En les esmentades propostes es proposa: declarar prescrit el dret de l'administració a liquidar l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres amb devolució als interessats dels imports ingressats per aquest concepte; devolució a un dels interessats de l'import que va ingressar en concepte de sanció donat que quan l'entitat va cometre la infracció ja no ostentava la condició d'administrador, a diferència de l'altre interessat que sí era administrador en el moment de la comissió de la infracció i devolució a un dels interessats de l'import dels deutes de l'entitat corresponents a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres i a l'impost sobre activitats econòmiques atès que, en la data en que l'entitat es va donar de baixa de l'activitat, no tenia la condició d'administrador de la mateixa que sí ostentava, en canvi, l'altre interessat.

A la proposta corresponent a l'expedient 344/15 es proposa declarar la pèrdua sobrevinguda de l'objecte del recurs ja que es constata que l'entitat recurrent no és titular de l'immoble de referència i, per tant, no procedeix derivar-li la responsabilitat tributària relativa a les quotes de l'impost sobre béns immobles, exercicis de 2012 i 2013.

---

### 2.- Execució subsidiària i costes judicials

A la proposta corresponent a l'expedient 89/15 es proposa confirmar la provisió de constrenyiment impugnada, atès que no concorren cap dels motius taxats d'oposició previstos a l'art. 167.3 de la Llei general tributària i, en particular, no concorre el de prescripció del dret a exigir el pagament de la liquidació girada en concepte d'execució subsidiària.

En relació a l'expedient 305/15 es proposa estimar el recurs d'alçada interposat contra resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda doncs es considera que la provisió de constrenyiment dictada per la manca de pagament, en període voluntari, de la liquidació en concepte de costos judicials és nul·la de ple dret sent també nul de ple dret el procediment de constrenyiment seguit per la manca de pagament, en període voluntari, de la liquidació girada en concepte d'execució subsidiària atès que no es va donar compliment a la suspensió judicial acordada per interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

---

### 3.- Informes

Durant l'exercici 2015 el Consell Tributari ha formulat 5 informes a sol·licitud dels òrgans municipals competents.

### 3.1.- Informes sobre els projectes d'Ordenances fiscals

Constitueixen els informes preceptius del Consell Tributari, en virtut del que disposa l'article 2.1.b) del seu Reglament Orgànic, sobre els projectes d'Ordenances fiscals per a l'any 2016 (exps. 87/15, 403/15 i 543/15) i sobre els projectes de regulació de determinats preus públics (exp. 59/15), en tots ells es formulen les consideracions que susciten les principals qüestions plantejades, relatives especialment a les modificacions introduïdes respecte de les Ordenances vigents.

L'examen de les Ordenances fiscals i dels preus públics que realitza el Consell es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius que es sotmeten a informe, restant fora de la seva competència l'estudi de l'expedient administratiu i dels preceptius informes tecnicoeconòmics.

### 3.2.- Informe sobre exempcions de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres i la taxa per serveis urbanístics a una parròquia

El 30 de setembre de 2015, el Consell Tributari emet el següent informe a l'expedient 364/15:

#### ANTECEDENTS

- A. El 26 d'octubre de 2006 es celebrà un Conveni per a la restauració de la cúpula de l'església de Sant Andreu de Palomar de Barcelona entre l'Ajuntament de Barcelona, l'Institut Municipal del Paisatge Urbà, l'Arquebisbat de Barcelona, l'Institut Català del Sòl i la Direcció General del Patrimoni Cultural (en endavant, el Conveni 2006).
- B. En la Clàusula sisena d'aquest Conveni es disposava: *"en totes aquelles actuacions objecte del present Conveni, l'Ajuntament de Barcelona assumirà el pagament de tots els impostos i taxes municipals que s'esdevinguin per l'obtenció de llicències i exercici d'activitats, així com qualsevol altre tribut local que pogués generar-se com a conseqüència de les obres que dugui a terme l'Institut Català del Sòl"*.
- C. Després de diverses vicissituds que resulten irrelevantes per aquest informe, el 9 de juny de 2011, a sol·licitud de Mossèn Josep Soler Llopart, Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar, el Districte de Sant Andreu atorgà finalment llicència d'obres majors per l'execució de les corresponents a la reforma de la cúpula del temple indicat, tot senyalant en l'avís de recollida d'aquesta llicència, entre d'altres extrems, que l'entitat sol·licitant estava exempta del pagament de la Taxa de serveis urbanístics, però no de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (en endavant ICIO), i que, de conformitat amb les Ordenances Metropolitanes d'Edificació i el Decret 201/1994, havia d'efectuar determinats dipòsits i prestar certes garanties.
- D. Amb data 16 de juny de 2011, el Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar deduí escrit en relació a l'anterior avís, al·legant que en virtut de la Clàusula sisena del Conveni 2006 l'esmentada Parròquia estava exempta de l'ICIO i sostenint també que no estava obligada a efectuar els dipòsits i satisfer les garanties exigides.
- E. Consta a l'expedient que ha estat lliurat al Consell Tributari, l'informe emès pel Departament de Serveis Jurídics del Districte de Sant Andreu en data 30 d'agost de 2011 en relació als efectes del Conveni 2006; informe en el qual es manifesta que la Parròquia de Sant Andreu de Palomar hauria d'estar exempta dels tributs (Taxa per

serveis urbanístics i ICIO) senyalats, a la vista del referit Conveni 2006, sense efectuar cap pronunciament respecte del compliment de les altres obligacions.

- F. Les obres de restauració de la cúpula del temple de Sant Andreu de Palomar no es dugueren a terme. El 24 de gener de 2014 el Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar sol·licità pròrroga de la llicència d'obres de referència; pròrroga que li fou concedida el 26 de març del mateix any. El 28 de gener de 2015 es sol·licità nova pròrroga la qual fou igualment atorgada en els mateixos termes en què havia estat concedida la llicència de 9 de juny de 2011, contenint l'avís de recollida lliurat el 7 d'abril de 2015 la manifestació de que l'entitat sol·licitant estava exempta de tots els tributs al·ludits (Taxa per serveis urbanístics i ICIO), restant obligada, però, al compliment de les obligacions de dipòsit i garantia indicades.
- G. En relació a aquest avís el Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar deduí un nou escrit en data 9 d'abril de 2015, al·legant novament que la Parròquia no estava obligada a efectuar els dipòsits i a prestar les garanties exigides.
- H. El 22 de juny de 2015, de conformitat a l'article 15 del Reglament Orgànic del Consell Tributari (en endavant ROCT), aprovat el 29 de juny de 2012, el Regidor d'Ocupació, Empresa i Turisme de l'Ajuntament de Barcelona, a instàncies de la Regidora del Districte de Sant Andreu, tenint en compte l'informe del Departament de Serveis Jurídics del Districte de Sant Andreu emès a l'efecte, demanà a aquest Consell Tributari informe en relació a l'escrit deduït pel Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar el 9 d'abril de 2015.
- I. Malgrat els termes d'aquest escrit, la sol·licitud d'informe es circumscriu, però, a la liquidació dels tributs al·ludits (Taxa per serveis urbanístics i ICIO). En particular, segons l'escrit en què es fonamenta aquesta sol·licitud, només es planteja la qüestió de com donar compliment a la Clàusula sisena del Conveni 2006, la qual sembla establir un ampli benefici fiscal, tenint en compte, no obstant, d'una banda l'informe emès al respecte pel Departament de Serveis Jurídics del Districte de Sant Andreu de data 30 d'agost de 2011, reconeixent aquest benefici i declarant, en conseqüència, exempta dels tributs al·ludits a la Parròquia indicada, i d'una altra, allò que disposen l'article 9.1 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març (en endavant TRLRHL), i l'article 18 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril de taxes i preus públics (en endavant LTPP), així com allò recordat per la STS de 19 de març de 2014 núm. Recurs 6252/2011.

## INFORME

### *Preliminar*

1. Aquest Informe, com s'ha dit, respon a una sol·licitud formulada pel Regidor d'Ocupació, Empresa i Turisme a instàncies de la Regidora del Districte de Sant Andreu i a l'empara de l'article 15 del ROCT, la qual ha de ser atesa adequadament.
2. En l'origen d'aquesta sol·licitud hi ha, en sentit estricte, un recurs deduït, en temps i forma, pel Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar contra un acte administratiu de liquidació de tributs i de prestació de garanties, i la qüestió que es planteja està referida expressament a aquest recurs. Doncs bé, essent això així, entenem que, en principi, el Districte de Sant Andreu hauria d'haver elaborat una proposta de resolució a fi de què, de conformitat amb la lletra a) de l'article 47.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de

- Barcelona, i la lletra a) de l'article 2 del ROCT, el Consell Tributari procedís a emetre el dictamen corresponent.
3. En efecte disposen les lletres a) dels apartats 1 d'ambdós articles que és funció del Consell Tributari dictaminar "*les propostes de resolució dels recursos interposats contra els actes d'aplicació dels tributs*", essent aquesta una funció distinta de la més genèrica, també assignada al Consell Tributari, relativa a l'elaboració d'estudis, informes i dictàmens establerta a la lletra d) de l'article 47.1 de la Llei 1/2006, citada, a la lletra d) de l'article 2.1 del ROCT i a l'article 15 del mateix.
  4. Dictaminar sobre una proposta de resolució d'un recurs és la principal funció del Consell Tributari i té caràcter preceptiu en defensa de la legalitat en un procediment determinat, mentre que informar a instàncies de les autoritats municipals a l'empara de l'article 15 del ROCT és una funció destinada al subministrament de coneixement tècnic jurídic per a l'acció en matèria tributària.
  5. Ara bé, per tot allò que ha estat recollit en els Antecedents aquesta proposta de resolució oferiria en aquest cas dos aspectes significatius en relació a la intervenció del Consell Tributari. El primer derivaria del fet que el recurs deduït pel Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar conté una valoració explícita sobre matèries que no són de naturalesa tributària (les obligacions urbanístiques d'efectuar dipòsits i prestar garanties) i, en conseqüència, atesa la limitació competencial d'aquest Consell Tributari la corresponent proposta de resolució no podria ser dictaminada per aquest òrgan especialitzat. L'altre aspecte es d'ordre tributari, certament. Es refereix a la liquidació de la Taxa per serveis urbanístics i a l'ICIO. No obstant, i aquí rau la seva importància, d'aquests tributs ja ha estat considerada exempta la Parròquia de Sant Andreu de Palomar a l'empara de la Clàusula sisena del Conveni 2006, com s'ha dit en els Antecedents. En aquest sentit la proposta de resolució que hauria de dictaminar-se no podria ignorar allò que ja ha estat reconegut en anteriors resolucions i que, d'altra banda, l'entitat recurrent òbviament tampoc impugna.
  6. És per això darrer que, entenem, la qüestió que es planteja a aquest Consell Tributari pot tenir un abast més general i independent de la resposta que hagi de tenir la resolució del recurs deduït pel Rector de la Parròquia el 9 d'abril de 2015.

#### *La qüestió plantejada*

7. La qüestió plantejada a aquest Consell Tributari deriva, com hem dit, del recurs deduït pel Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar; recurs d'altra banda que impugna aspectes diversos, com també hem dit, de la resolució administrativa del regidor del Districte de Sant Andreu de data 24 de març de 2015, essent però només els de naturalesa tributària els que poden ser considerats aquí, atès que aquest Consell només té competència sobre aquesta matèria. I és així com efectivament queda circumscrita la sol·licitud d'informe.
8. Es tracta, com s'ha avançat, de saber si la Parròquia de Sant Andreu de Palomar està exempta, com s'afirma en els avisos de recollida de la pròrroga de la llicència d'obres de 2015 i en el recurs al·ludit, de la corresponent Taxa per serveis urbanístics i de l'ICIO, en virtut de la Clàusula sisena del Conveni 2006 la qual disposa, com ja hem recordat, que: "*en totes aquelles actuacions objecte del present Conveni, l'Ajuntament de Barcelona assumirà el pagament de tots els impostos i taxes municipals que s'esdevinguin per l'obtenció de llicències i exercici d'activitats,*

#### *L'exempció de tributs adoptada en un Conveni*

9. Doncs bé la resposta ha de ser negativa. Certament aquest Conveni 2006 té per objecte la restauració de la cúpula de l'església de Sant Andreu de Palomar, i per tant, sembla pertinent la referència que es fa a tots els tributs que es meritin per aquesta restauració. Però un conveni no és el marc idoni per a establir cap mena d'exempció o benefici tributari. Sense necessitat de referir-nos a la prohibició de l'analogia establerta ara a l'article 14 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (en endavant LGT), i recordada ara per la STS de 19 de març de 2014 núm. Recurs 6252/2011 abans citada, ho determina el principi de reserva de llei tributària recollit a l'article 8 d) d'aquesta mateixa LGT i a l'article 9.1 del TRLRHL, així com, en relació especial a les taxes, a l'article 18 de la LTPP, tal i com encertadament ja s'adverteix en la pròpia sol·licitud del present informe.
10. Ara bé, si s'observa amb deteniment, la Clàusula sisena del Conveni 2006 no estableix cap exempció tributària, sinó un compromís d'indemnitat per part de l'Ajuntament de Barcelona en relació als subjectes passius dels tributs que es meritin per la referida restauració de la cúpula del temple de Sant Andreu de Palomar. Es diu: "*L'Ajuntament assumirà el pagament de tots els impostos ...*". La qual cosa significa que els tributs es meriten en els termes que corresponguin, però que l'Ajuntament garanteix el seu pagament, deixant però indemne als subjectes passius.
11. Tot això ja ho ha vingut considerant aquest Consell des de l'antic informe emès en relació a l'Expedient 274/97 en un cas on un conveni celebrat per l'Ajuntament contenia una Clàusula anàloga. Aleshores ja varem dir:  
*«En la redacció de dit apartat [...] no es pot interpretar cap exempció, ja que aquesta no pot ser concedida per l'Ajuntament excepte en els supòsits concrets establerts a la Llei, [...] el que no impedeix que el municipi pugui concertar dins les seves facultats i en compliment dels seus objectius, les prestacions econòmiques que entengui necessàries per al desenvolupament de finalitats tan importants com les relatives a la promoció de l'habitatge [en aquell cas].*  
*En aquest cas no es tracta d'una declaració d'exempció perquè correctament se la qualifica en el conveni com d'assumpció d'impostos fixada d'acord amb normes fiscals, sense que per altra banda s'hagi discutit el seu import.»*
12. La Clàusula sisena del Conveni 2006 és clar que hauria de tenir efectes en el cas de la reforma de la cúpula del temple de Sant Andreu de Palomar, però aquests efectes no haurien de ser de naturalesa tributària. El contingut d'aquesta Clàusula no es pot integrar ni s'integra en l'estructura de cap dels tributs afectats, sinó que configura un benefici extrínsec a la relació jurídica tributària i, en conseqüència, pot ser atès per l'Administració per altres vies distintes, com, per exemple, la de la subvenció. (Vegis, a *sensu contrario*, allò disposat a la STS de 14 de novembre de 2012 núm. Recurs 697/2010).
13. Aquesta circumstància fa que el Districte de Sant Andreu no hauria de poder procedir al reconeixement d'un benefici al subjecte afectat gravitant en la lògica de les exempcions. Tanmateix l'Ajuntament en virtut de la referida Clàusula sisena,

hauria de proveir per deixar indemne al subjecte passiu pels tributs que els afecten, probablement per la via de la subvenció, sens perjudici del fet, erroni al nostre entendre, de que el Districte de Sant Andreu ja hagi tractat com exempció els efectes d'aquesta Clàusula i així ho hagi comunicat expressament.

14. Això és en definitiva el què ja vàrem indicar en el nostre informe relatiu a l'Expedient 25/12. És clar que aleshores es tractava de dictaminar una proposta de resolució d'un recurs en el qual el recurrent sol·licitava un benefici relatiu a un preu públic a l'empara dels termes d'un conveni, i en conseqüència la resposta va ser la inadmissió del recurs. La literalitat del nostre informe pot ser il·lustrativa:

*«[O]bservem que l'ICASS fonamenta la seva petició en el sentit de que no està obligat a satisfer les liquidacions del preu públic pel servei de recollida de residus, en l'acordat en el Conveni Marc de Cooperació entre el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona en matèria de serveis socials i benestar social, signat en data 15 de novembre de 1999, concretament en el que s'acorda en el punt 5 de l'Annex 10 del Conveni.*

*Efectivament, el punt 5 de l'Annex 10, estableix que l'Ajuntament subvencionarà l'import de les despeses derivades de les llicències d'obres, d'activitats, així com la que qualsevol altra taxa derivada de la construcció, posada en servei, funcionament i activitat dels centres o que gravi la propietat, inclòs l'Impost sobre Béns Immobles. Una primera conclusió podria portar a l'estimació dels recursos per quant l'esmentat punt 5 fa referència a taxes derivades de la construcció, posada en funcionament i activitat dels centres o que gravi la propietat, tenint en compte que l'any 1999 en que es va subscriure el Conveni, els serveis de recollida de residus, en l'Ordenança fiscal núm. 3.4 d'aquell any, estava conceptuat com a taxa i no com a preu públic.*

*No obstant això, la qüestió essencial no rau en determinar si l'obligació de l'Ajuntament d'atorgar una subvenció acordada en el Conveni, té naturalesa d'exempció o benefici fiscal atès que l'incompliment d'aquella obligació no pot ser considerada com a causa de nul·litat de liquidacions d'ingressos de dret públic, sinó com a una obligació d'altra naturalesa que l'ICASS no pot exigir a l'Ajuntament en via tributaria.*

*En conclusió, no hi ha cap exempció en favor de l'ICASS, per la qual cosa, les liquidacions practicades s'ajusten a dret.»*

#### *L'exempció de l'ICIO*

15. Ara bé, res d'això impedeix que si, de conformitat a normes tributàries específiques la Parròquia de Sant Andreu de Palomar pogués gaudir d'alguna exempció, aquesta, òbviament, hagués de ser reconeguda.
16. Doncs bé, aquest és el cas de l'ICIO com bé ho observa la sol·licitud d'informe que ens ha estat formulada. El fonament es troba, però, a la lletra B) de l'article IV de l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, de 3 de gener de 1979, de conformitat amb la interpretació de la mateixa efectuada per l'ordre de 5 de juny de 2001.



**Primera.-** La qüestió de com donar compliment a la Clàusula sisena del Conveni 2006 ha de ser resposta al marge de la lògica dels beneficis fiscals i recurrent a la via de la subvenció en els termes que ho hem descrit aquí.

**Segona.-** I tot això amb independència dels problemes que pugui plantejar el fet d'haver estat ja interpretada la referida Clàusula donant empara a exempcions tributàries efectives, al marge de la derivada encertadament de l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, de 3 de gener de 1979.

**Tercera.-** En aquest sentit ha de significar-se que el Districte de Sant Andreu, en el acte d'atorgament de la darrera pròrroga de la llicència aquí considerada, ha reconegut de forma expressa el dret a l'exempció del pagament dels tributs afectats, la qual cosa, tractant-se d'un acte declaratiu de drets, vincula materialment a l'Administració.>>



## Expedients tramitats. Any 2015

<b>Total expedients</b>	<b>530</b>
Recursos	522
Queixes	3
Informes	5

## Recursos

<b>Estimats</b>	<b>62</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	31
Conformitat amb el Districte de l'Eixample	7
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	20
Disconformitat amb el Districte de l'Eixample	3
Disconformitat amb el Districte de Gràcia	1

<b>Estimats en part</b>	<b>56</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	43
Conformitat amb Hàbitat Urbà	1
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	12

<b>Desestimats</b>	<b>364</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	357
Conformitat amb el Districte de l'Eixample	2
Conformitat amb Hàbitat Urbà	2
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	3

<b>Inadmisibles</b>	<b>36</b>
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	32
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	3
Disconformitat amb Hàbitat Urbà	1

<b>Abstenció per cosa jutjada</b>	<b>1</b>
-----------------------------------	----------

<b>Arxivats per falta d'objecte</b>	<b>2</b>
-------------------------------------	----------

<b>Retornats per incompetència del Consell o per defectes formals</b>	<b>1</b>
---	----------

## Queixes

<b>Estimades</b>	<b>1</b>
------------------	----------

<b>Desestimades</b>	<b>1</b>
---------------------	----------

<b>Declarades inadmissibles</b>	<b>1</b>
---------------------------------	----------

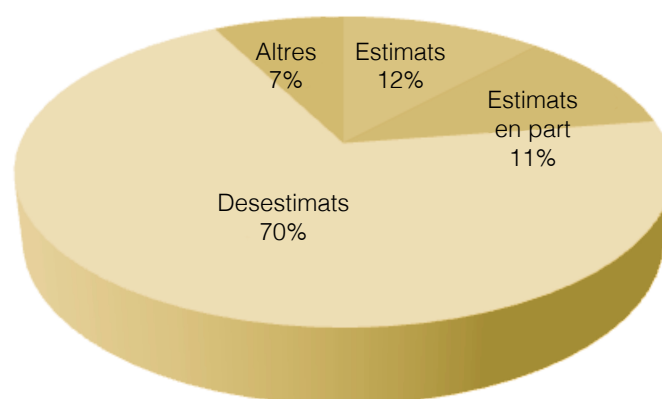
## Classificació per conceptes

	2011	2012	2013	2014	2015
<b>1.1. Impost sobre béns immobles</b>	<b>108</b>	<b>34</b>	<b>46</b>	<b>62</b>	<b>245</b>
1.2. Impost sobre vehicles de tracció mecànica	9	1	16	15	22
<b>1.3. Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana</b>	<b>84</b>	<b>72</b>	<b>131</b>	<b>222</b>	<b>169</b>
1.4. Impost sobre activitats econòmiques	6	17	24	44	23
<b>2.1. Impost sobre construccions, instal·lacions i obres</b>	<b>15</b>	<b>21</b>	<b>17</b>	<b>22</b>	<b>12</b>
3.3. Taxes per serveis urbanístics	-	3	3	5	1
<b>3.10. Taxes per utilització privativa del domini públic i prestació d'altres serveis</b>	<b>32</b>	<b>8</b>	<b>16</b>	<b>22</b>	<b>12</b>
3.16. Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de telefonia mòbil	-	10	5	1	5
<b>4. Preus públics per recollida de residus comercials</b>	<b>12</b>	<b>20</b>	<b>30</b>	<b>44</b>	<b>27</b>
5. Altres temes	17	13	16	19	9
<b>Totals</b>	<b>283</b>	<b>199</b>	<b>304</b>	<b>456</b>	<b>525</b>

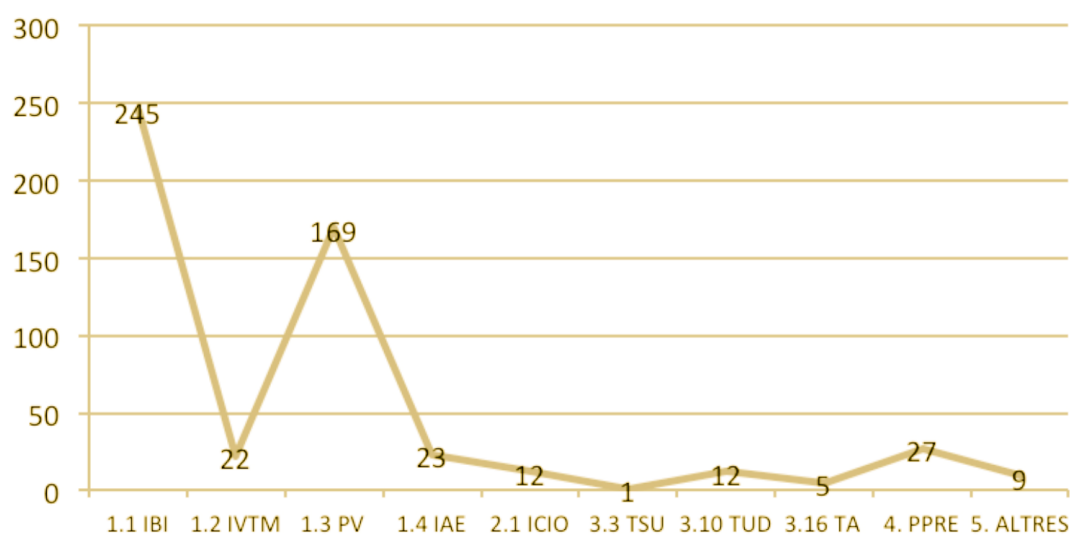
## ANNEX III

## Gràfics 2015

## Recursos dictaminats

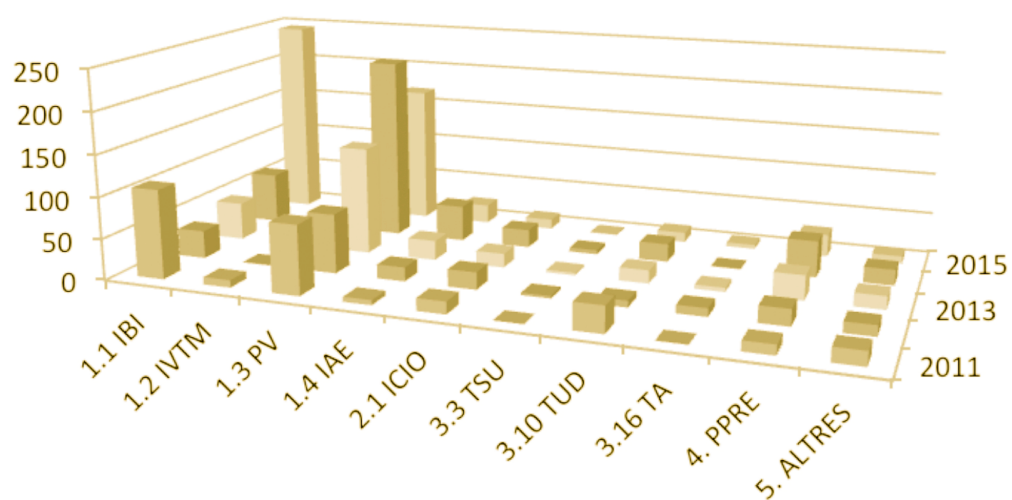


## Classificació per conceptes



## Gràfics comparatius

### Conceptes



### Total recursos

